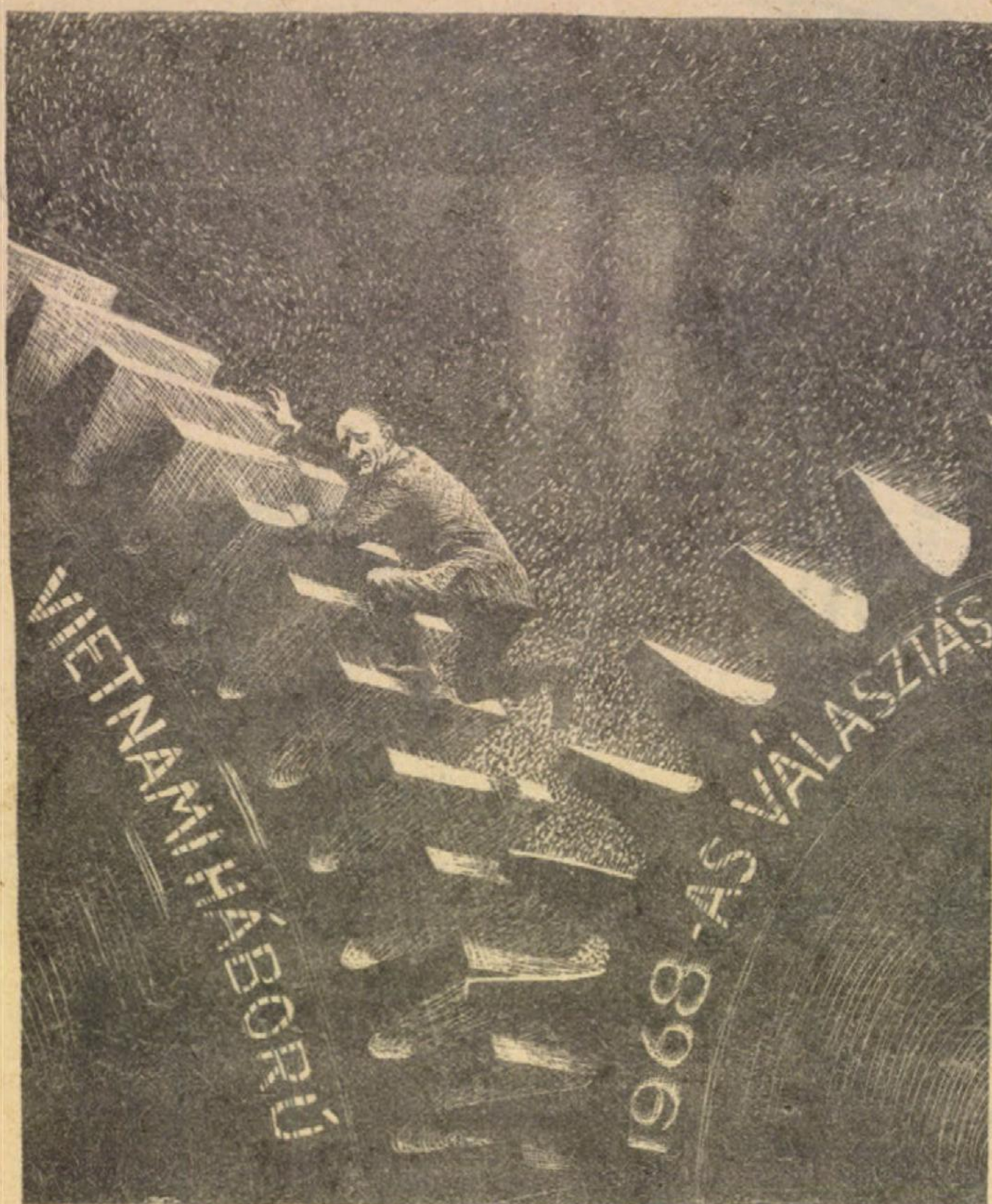
XXIII. évfolyam 42. szám Ára: 1 forint 1967. október 19

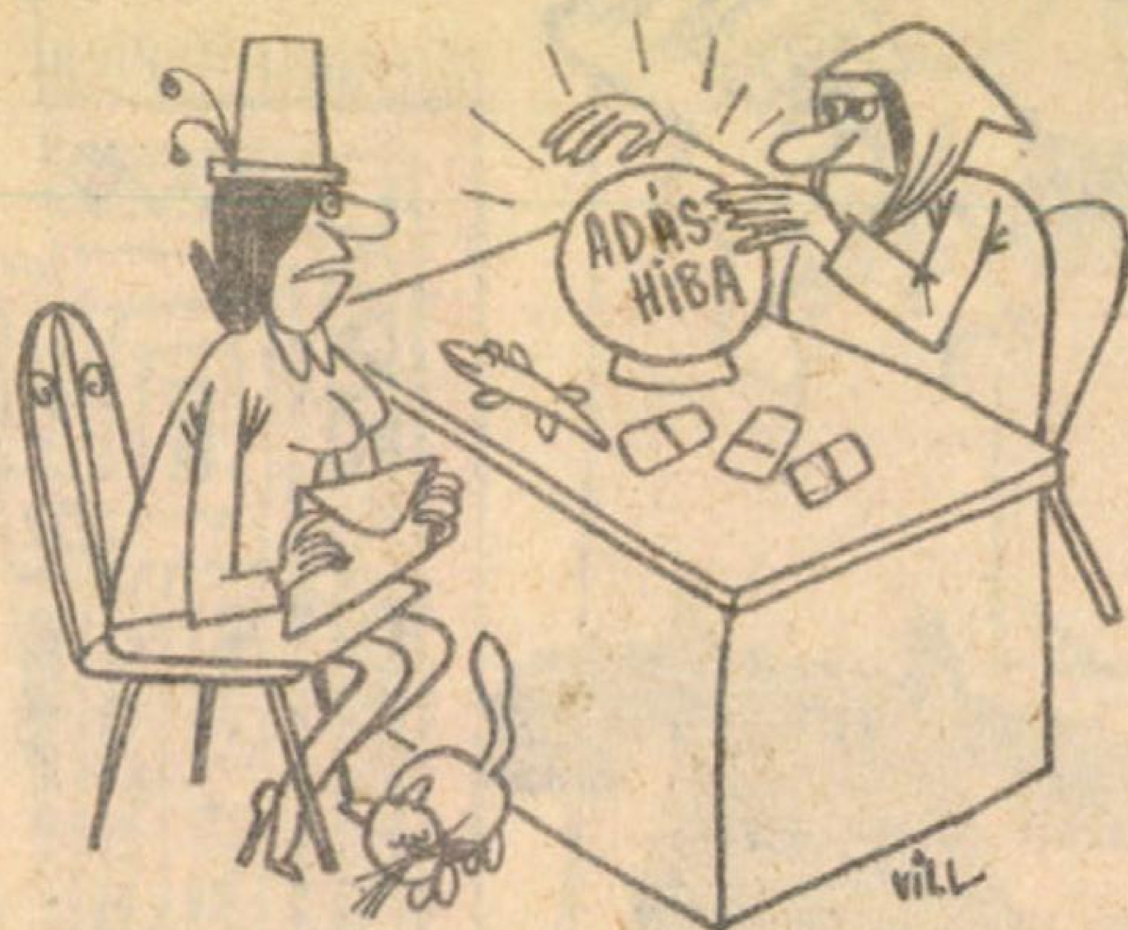
— *Ha nem lenne protekciója, most a munka új törvénykönyve szerint kirúghatnám!*

Fogaskerekek

(A londoni „Punch"-ból)

Meglepetés

Modern bemutató

– A vőlegényem makettje . . .

Miért beszél JULISKA néni?

Mint ismeretes, Juliska néninek — sok terméketlen íróval szemben — mindig van témája, pontosabban: mondanivalója. És mondja is. Soha még nem láttam Juliska nénit tétován nézni maga elé, vagy némán merengeni. Juliska néni nem szokta kezébe temetni az arcát, mint aki igyekszik összeszedni gondolatait. Ezek a gondolatok nála mindig készen, nyelvközelségben állnak. Kifogyhatatlan, megállíthatatlan élő magnó, végtelen szalaggal. Elszakíthatatlan hangszálak kötik a mindennapi élethez, számára az emberiség gyorsan szaporodó hallgatóság. Beszél, beszél és beszél. Nem törődik a külső formával, puszta formalizmus, üres szimbolizmus idegen tőle, neki mindig a mondanivaló a fontos és nem a stílus.

Mivel az alkotás mélyen rejlő titka mindig izgatott, feltettem a kérdést neki:

— Miért beszél, Juliska néni?

Habozás nélkül válaszolt:

— Nekem belső parancsra kell beszélnem, hogy az emberek életét szebbé, jobbá tegyem, hogy felszínre hozzam nemes érzéseiket lelkük titkos rétegeiből. Úgy érzem, nincs jogom megtagadni másoktól belső kincseimet. Egyszerűen nem tudok *nem* beszélni, mert számomra a beszéd maga az élet, belső könynyezés, az élet nagy kérdéseinek szavakká formálása, ellenállhatatlan hatás az emberi lélekre, a társadalom alakítása, affinitás és intenció. A közlési vágy mélyről jön, s az emberek várják, mert szomjazzák a szépet, az üzenetet, az útbaigazítást. A beszéd nálam vérkeringés, valami megfoghatatlan szellemi hipertónia, amely belülről feszít, lüktet, csavar. A kimondott szóval kell megalkuvás nélkül harcolni a gonoszság, az udvariatlanság, a gyarmati elnyomás, a sematizmus, a szabad idő helytelen kihasználása, a bűnhullám, az alkoholizmus, a közlekedési balesetek, a giccs, a korrupció, az erkölcstelenség, a selejt, a türelmetlenség, a családirtás, a miniszoknya ellen. Beszélnem kell, mert szólnom kell az ember nevében az emberhez, az emberért. Hangos tilalomfa akarok lenni minden helytelen jelenség előtt. Úgy érzem, azért van tüdőm, szám és szókincsem, hogy beszéljek, mert nem hagyhatom cserben azokat, akik csüngenek rajtam . . .

Már régen megköszöntem Juliska néni kimerítő válaszát, el is köszöntem, de távolról láttam, hogy még mindig beszél.

Aznap különben találkoztam Ciceróval is. Tőle is megkérdeztem, hogy miért beszél.

Zavartan mosolygott, elpirult, a tógája szélét morzsolgatta, majd hosszú szünet után válaszolt:

— Nem is tudom . . . Szeretek beszélni . . .

Feleki László

BEVÁLT A JOBB OLDALI KÖZLEKEDÉS

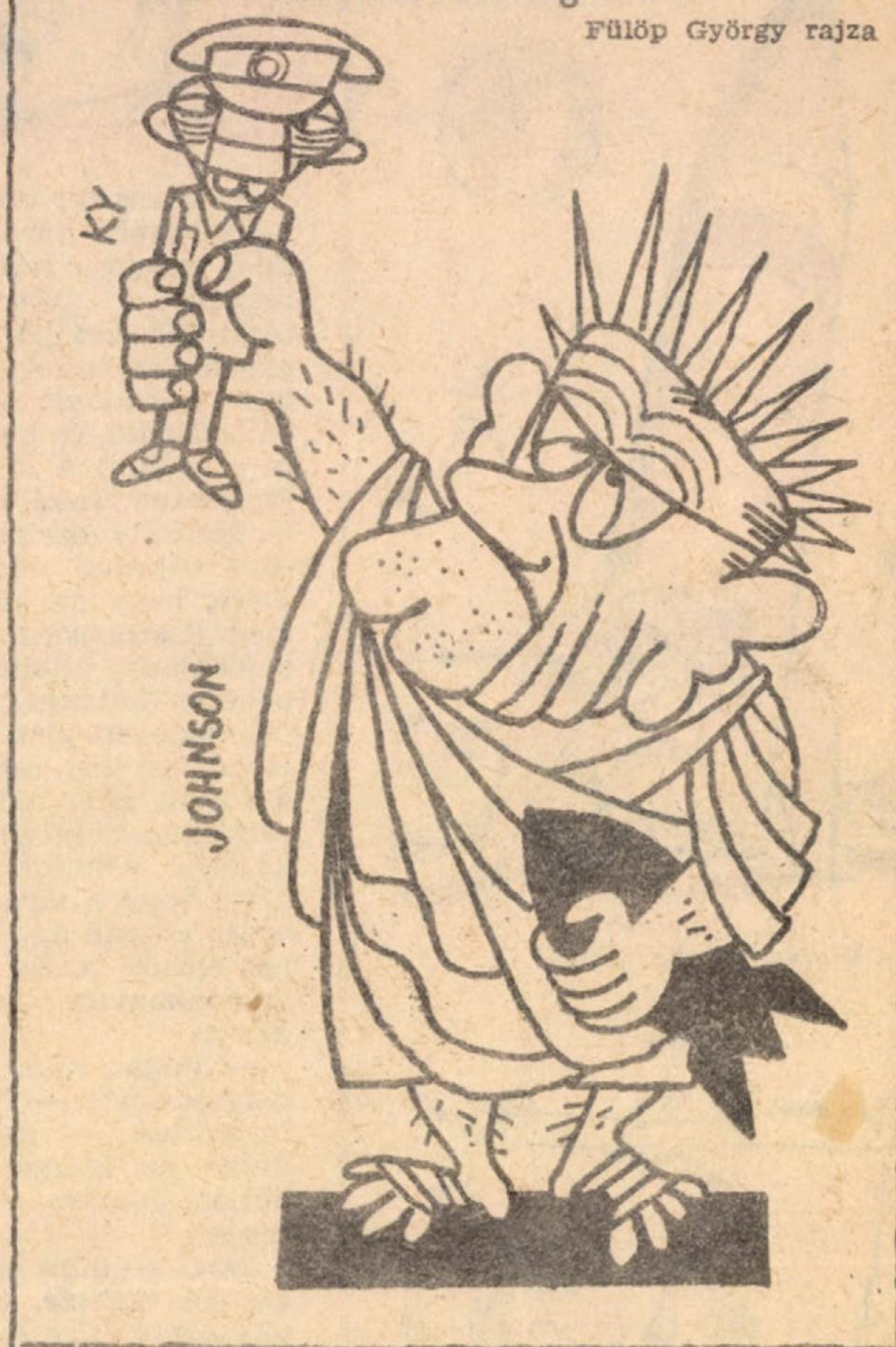
Svédországban örömmel állapították meg, hogy minden előzetes aggodalom ellenére simán át tudtak térni a jobb oldali közlekedésre, s *mindössze* 8197 baleset történt az első napokban.

Minden szerencse kérdése!

Egy futballbíró rémes álma

A MÁLTAI KAMÉLEON

A jó krimi egyik ismérve, hogy izgalmasan kezdődik. Hát ebből a szempontból nem panaszkodhatunk Dashiell Hammett *A máltai sólyom* című regényére, amely nemrég látott napvilágot magyar nyelven az Európa Könyvkiadó gondozásában. Az első oldalon ilyennek ismerjük meg Miss Wonderly-t, a történet egyik főszereplőjét: „Köszönöm – szólt egy hang olyan halkan, hogy csak hibátlan kiejtése miatt lehetett szavát megérteni, aztán egy fiatal nő lépett a szobába. Lassan, óvatos léptekkel közeledett, *kobaltkék* szeme félénken s egyszersmind fürkészőn vizsgálta Spade-t."

Nos, ez a fiatal hölgy, mire a könyv második oldalára ér, lényeges változáson megy át: „A lány levegő után kapott, ránézett, nyelt egyet, aztán hadarni kezdett: – Lehetséges volna?... Arra gondoltam... helyesebben... – Aztán villogó fogával ajkába harapott, és nem szólt többet. Csak *fekete szeme* nézett könyörögve."

Szóval, Miss Wonderly, ez a nem mindennapi teremtés oldalanként változtatja a szeme színét. Vajon mi oka lehet rá? Talán hat világrész rendőrsége körözi, és ily módon igyekszik felismerhetetlenné tenni a személyleírását?

D. F.

DURVA JÁTÉK

Az újságok — nagyon helyesen — többször is felemelték szavukat a durva futball ellen, és több okos javaslat is elhangzott: hogyan lehetne megakadályozni a pályán történő durvaságokat?

Ha az ember az újságok sportrovatait olvassa, akkor úgy tűnik, mintha c s a k a futballpályán lennénk kíméletlenek, erőszakosak, de a pályán kívül már csupa gyengéd szívű, jól nevelt, tapintatos gentleman élne, akiktől távol áll minden belemenés, taposás, rúgás, egyszóval a durva játék.

Bevallom őszintén — lehet, hogy megvetnek érte —, de én nagyon ritkán járok futballmeccsre, és a tévében is csak akkor nézek focit, ha nincs jobb dolgom, a látottak alapján azonban az a véleményem, hogy a stadionon kívül sokkal keményebb, sokkal durvább játék folyik, és csak nagyon ritkán hangzik fel a sípszó.

Ha valakit a pályán felvágnak, felhördül a közönség, ha valakit a pályán kívül „vágnak fel", akkor mindenki elfordul, vagy behunyja a szemét és ilyeneket mond: Hja, kérem, ez az élet! Ha valakibe a pályán kívül rúgnak bele, akkor nem állítják le a játékot, nem írják fel a durva játékos számát, minden megy tovább, mintha mi sem történt volna. Ilyen az élet! De ha egy futballista teszi ugyanezt valakivel, akkor százezer ember ad füttykoncertet.

Tulajdonképpen... tulajdonképpen irigylem a focistákat, még azokat is, akiket kékre-zöldre rúgnak, irigylem őket azért, mert százezrek éreznek velük abban a pillanatban, amikor lesántikálnak a pályáról. Ha mindez a pályán kívül történik, ha valaki sántikálva kijön egy értekezletről vagy egy négyszemközti beszélgetésről, ahol belerúgtak, senki sem érez együtt vele, vagy legalábbis nagyon-nagyon kevesen. Ha panaszkodni kezd, ha egyáltalán van valakinek panaszkodnia, akkor szórakozottan végighallgatják, és a feleség azt mondja odahaza:

— Tudd meg, te vagy az oka, igenis te, veled mindent meg lehet csinálni!

El is határoztam magamban, ha egyszer ismét „szabálytalanul szerelnek", vagy „ollóba fognak", vagy valaki „belém tapos", akkor vasárnap, ebéd után kimegyek a Népstadionba, és tizenkettedik játékosként én is kifutok a fiúkkal, ezekkel a jólelkű, finom, udvarias, illemtudó, csupaszív gyerekekkel, a pályára... Nem, nem akarok labdába rúgni, talán nem is találnám el a labdát, éppen csak kifutok a pályára, arra a gyönyörű zöld gyepre, aztán kintről hozott sebeimet nyalogatva, lesántikálok a pályáról. A pálya szélén lefekszem, kezemet a fejem alá téve, és várni fogom, hogy odafusson hozzám az edző, az orvos, a gyúró. Talán még Szepesi és Vitray is megemlékezne rólam:

— Mikest most ápolják a pálya szélén. Remélem, nem történt komolyabb baja...

De szép lenne!

(mikes)

Megérkezés a Holdra

– Vigyázz! Ne bal lábbal!

Ásatás

– Tessék mondani, ez Ádámé vagy Éváé lehetett?

A PROTOKOLL

A minisztérium hatáskörébe tartozó vállalat előadója felhívta telefonon a minisztérium főosztályvezetőjét. A titkárnő nem tudott a vállalati előadónak kielégítő választ adni, és bekapcsolta a vonalat a főnökéhez. Egyenesen hozzá, magához a főosztályvezetőhöz! Az okos titkárnő nagyon jól tudta, hogy az adott ügy megválaszolására valóban a főosztály, illetve a főnöke az illetékes. A főosztályvezető meghallgatta az előadó kérését, majd megkérdezte tőle, milyen beosztásban dolgozik a vállalatnál. Amikor meghallotta, hogy a vonal másik végén csupán egy közönséges előadó tartja fülén a telefonkagylót, elöntötte az epe.

— Maga akar engem dolgoztatni?! — rivallt rá ingerülten. — Ilyen kérdéssel az igazgatója forduljon hozzám, ne pedig maga!

Ezzel — mint aki a dolgát jól végezte, és főosztályvezetői fizetését derekasan megszolgálta — lecsapta a hallgatót.

Röviden összefoglalva ez a tényállás az előttem fekvő panaszos levélben.

Félreértés ne essék: az előadó kérdése nem az volt, hogy a főosztályvezető kartársnak és szeretett családjának hogyan szolgál a kedves egészsége. Ezért nem merte volna felhívni a vállalati előadó a minisztériumi főosztályvezetőt. Ő csak azért kényszerült erre a vakmerő telefonfelhívásra, mert vállalatának egyik gyáregységét a közeljövőben vidékre telepítik, és mint ennek az ügynek ügyintézője, tájékozódni szeretett volna a főosztályvezetőnél, aki a vidéki telepítések ügyintézője a minisztériumban, és hivatalánál fogva a legmegfelelőbb helyet tudja erre a célra ajánlani.

Az illetékességben tehát nem volt hiba, jó helyre fordult az előadó, de én úgy látom, mégis ő követte el a helyrehozhatatlan hibát. Egyrészt azért, mert tapintatlanságával alaposan felbőszítette a főosztályvezetőt, aki erre a durva telefonhívásra nem tehetett mást, mint hogy egyoldalúan megszakítja a beszélgetést; másrészt azért hibáztatom a balga előadót, mert nyilvánvalóan nem rendelkezik a nemzetközi és a hazai érintkezési formák nélkülözhetetlen ismereteivel.

Tudnia kellett volna ugyanis, hogy a diplomaták és államférfiak milyen szinten állnak szóba egymással: államfő csak államfővel, nagykövet csak nagykövettel, kiskövet csak kiskövettel tárgyal.

Az előadónak azt is kellett volna tudnia, hogy belországi vonatkozásban sem lehet mellőzni a protokolláris szempontokat. Előadó csak előadóval, főelőadó csak főelőadóval, osztályvezető csak osztályvezetővel, főosztályvezető csak főosztályvezetővel, kiskirály csak kiskirállyal válthat szót.

Még elképzelni is szörnyűség, mi lenne, ha, teszem azt, az üzemben a segédmunkások csak úgy mirnix-dirnix felhívhatnák a mérnököt és azt mondanák neki: elfogyott a nyersanyag, sürgősen gondoskodjék utánpótlásról, harminc ember tétlenül heverész az őszi napfényben, ahelyett, hogy dolgozna. Talán még arra vetemednének, hogy felhívják a főmérnököt is, vagy magát az igazgatót: csináljon már valamit, nem halad a munka, megáll a termelés, vagy az építkezés, amin éppen dolgozni kellene.

De mindezt vajon honnan tudhatná ilyen jól egy egyszerű vállalati előadó? Ha tudná, nyilván ő ülne a főosztályvezető helyén a minisztériumban...

Földes György

Rémhírterjesztő

– Tudod, milyen kevés fóka született az idén?!...

Gyulán

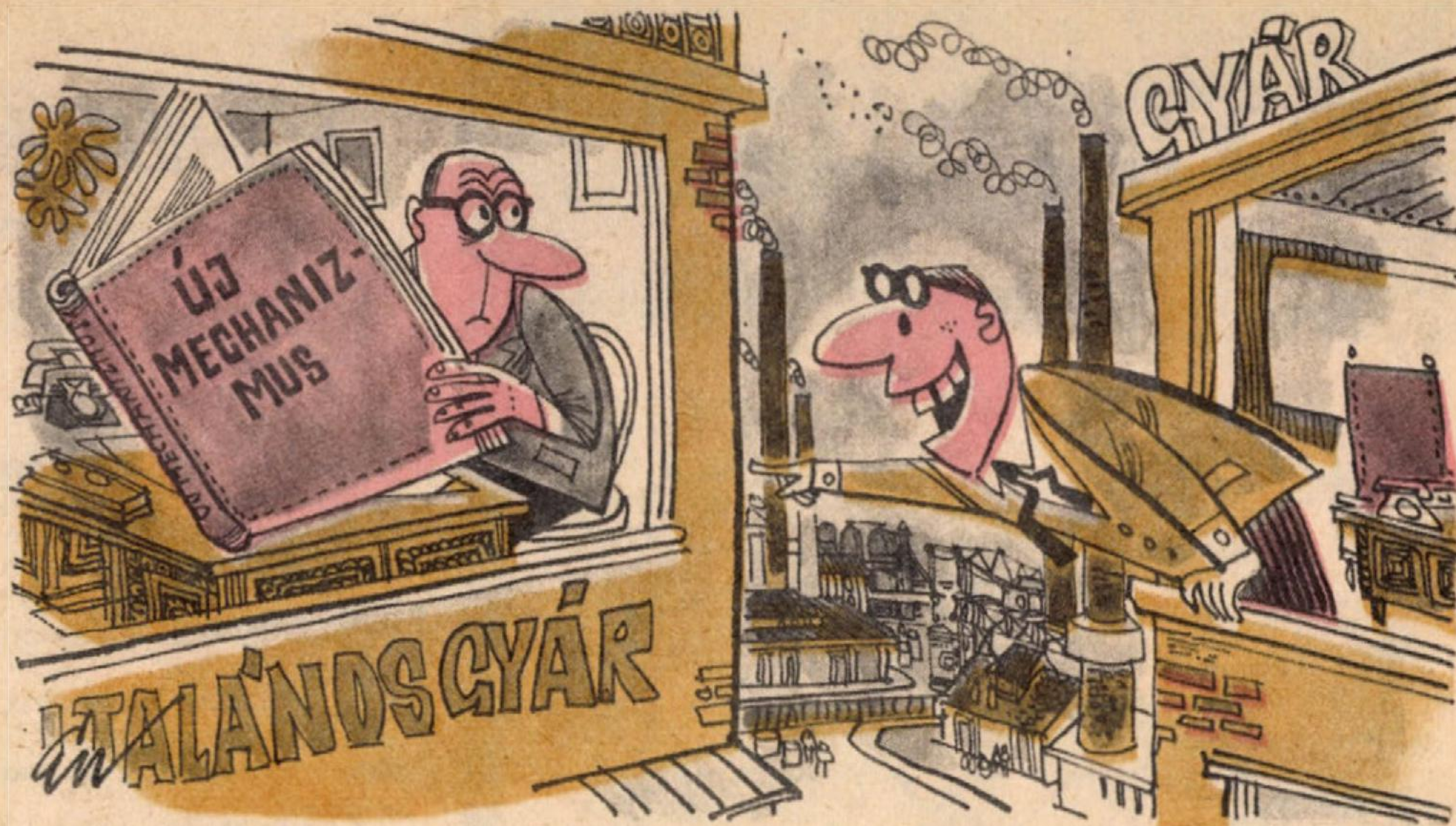

– Ez igen! Kolbászból a kerítés?
– Annak talán jó lesz!...

Két szomszéd gyár

Endrődi István rajza

– Ha hepienddel végződik, adja kölcsön nekem!

MAGÁNYOS KÖLTŐ

Mikor a költő megette kenyere
javát s már nincs se neje, se babája,
segít magán s mint hithű ateista
az isten segítségét nem is várja.

Magad uram ... Ha felkel, ágyneműjét
a szekrényébe gyömöszöli, dugja
és összehajtja a rökamiét,
amely pusztán derűlátásból dupla.

A szobájára siralom ránézni.
Nem is néz rá. A rendetlenség ordít.
Dolgozni kezd, zord okiratokat,
meghívó- s egyéb leveleket fordít.

Mindent fordít, tücsköt és bogarat
s ami nem éppen költői mulatság,
születési, halotti bizonyítványt,
végrendeletet, válóperes aktát.

Csikorg a szöveg mint homok a fogak közt,
maga is aktaszagú lesz, míg gépel.
Fordít, csak fordít, társaséletet
csak a Fészekben él, mikor ebédel.

Délután piac, sorbaáll, bevásárol,
komáz a dús keblű eladólánnyal.
Hideget eszik, avagy főz, amit tud:
kávét, kolbászt, rántottát szalonnával.

Rádiót hallgat, zenét, híreket,
telefon köti össze a külvilággal.
(Mert nincs neki, már nem köszönti nőjét
mint hajdanában verssel és virággal.)

Olvas, ténferg a négy fal közt s ha rájön,
takarít és mosogat és törülget
és rendet próbál csinálni mély sóhajjal
s idegesen mint akit frász kerülget.

De végül leveti a háziasság
kínos nyűgét és szinte révületben
holdkórosként elindul tétován
kedvenc sétájára a fellegekben.

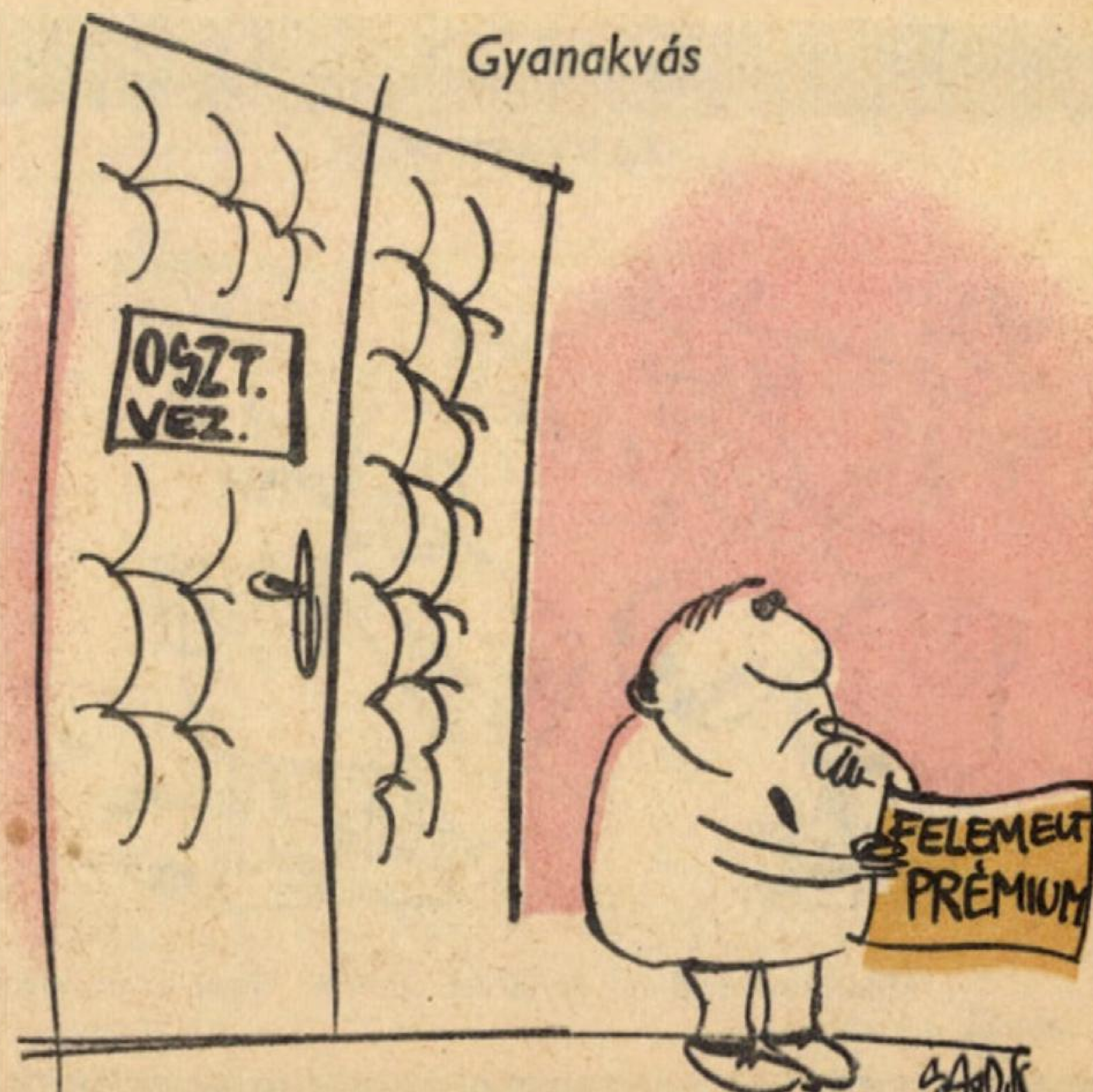
Vér Andor

Elfekvő készlet

– Nem akarok jövőre szakemberhiánnyal küszködni ...

Gyanakvás

– De mi lehet emögött? ...

VADÁSZIDÉNY

Fülöp György rajzai

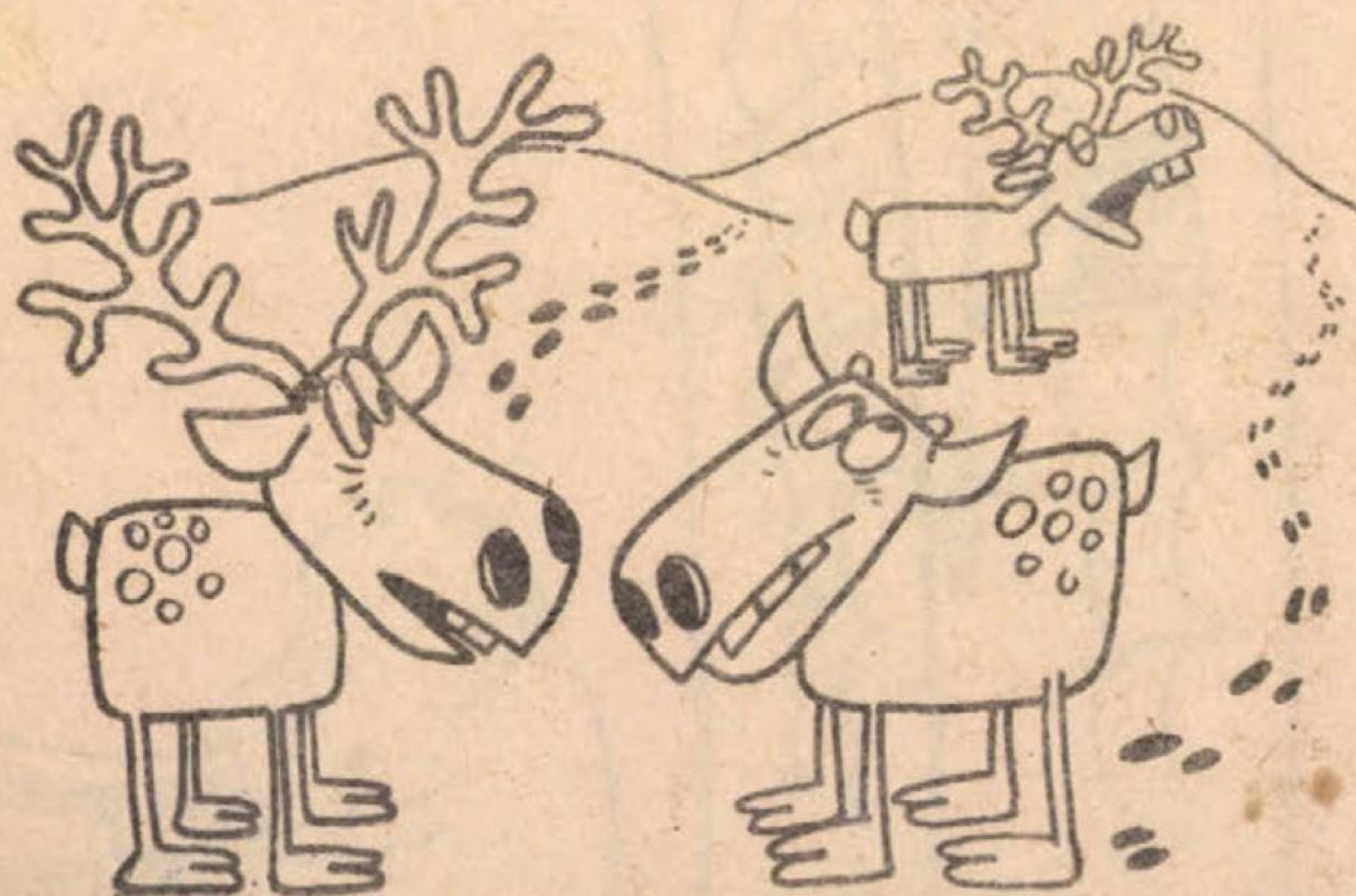
KOMOLY ÉRV

TANULÓ VADÁSZ

SZARVASBŐGÉS

– Mondjunk neki egy jó viccet, mert ha bőgni kezd, idecsődülnek a vadászok!

ÉRDEKLŐDŐK

KEREKESNÉ. Gombosné! Na, csakhogy találkozunk egyszer!

GOMBOSNÉ. Kerekesné! Végre!

KEREKESNÉ. Jaj, hogy éppen most sietnem kell! Megígértem a lányomnak, hogy tizenegyre otthon leszek.

GOMBOSNÉ. Én a férjemnek!

KEREKESNÉ. Nem baj, várjon a lányom, akkor is meg kell tudnom, mi van magával!

GOMBOSNÉ. Nekem meg, hogy magával! Már száz éve nem tudok magáról semmit!

KEREKESNÉ. Na, mondja gyorsan: hogy van, hogy van? Beszéljen már!

GOMBOSNÉ. Maga beszéljen! Három napja sincs, hogy mondtam a férjemnek: „Te, mi lehet azzal a Kerekesnével? Csak nem beteg?"

KEREKESNÉ. Van betegség is, de most egy nagy öröm ért. Eljön a múltkor a barátnőm, a Hlavácsné, éppen festettük az egyik szobát, szóval eljön, és azt mondja: „Te, Aranka..."

GOMBOSNÉ *közbevág.* Én az egész lakást kifestettem az ősszel, jobb azon egyszerre túlesni, de ért egy nagy öröm engem is, ezt hallgassa meg. Azt mondom a férjemnek még novemberben: „Inkább nem veszünk ruhafélét tavaszig, de annak vége, hogy én..."

KEREKESNÉ *közbevág.* Én se vettem ruhát a télen, csak egy bundát kéz alatt, bárcsak elcsípném valahol, akitől vettem, mert képzelje csak...

GOMBOSNÉ *közbevág.* Én meg, tudja mit vettem? Cipőt! De hallgassa meg, még a Mezei doktort is ki kellett hívatnunk. Mert amikor először elmentem benne...

KEREKESNÉ *közbevág.* Én a múlt héten voltam a Mezeinél, tudja, mivel? Az epegörcs óta nem voltam nála, most se azzal van bajom, hanem vasárnap este, ahogy ülünk az asztalnál...

GOMBOSNÉ *közbevág.* Én már ötvennégyben kivétettem az epém, maga Pufner tanár vette ki, de tudja, mivel szenvedek most? Hirtelen jött rám egy éjjel, még szólni is alig bírtam a férjemnek, hogy öltözzön, hátha gyorsan orvos kell. Mert úgy éreztem, mintha késsel...

KEREKESNÉ *közbevág.* Az én férjem, tudja, mit mond nekem ilyenkor? „Csigavér", meg „ne túlozz". Most már belenyugodtam, hogy ilyen, de tíz évvel ezelőtt, ezt hallgassa meg, ülök egy este a szobában, a kislányunk hatéves volt akkor, várjuk haza örömmel az apukát...

GOMBOSNÉ *közbevág.* Én még ma is éjszakákat zokogok át a férjem miatt. Olyasmit tett velem egyszer, hogy még rágondolni is félek, mert rögtön remegni kezd az egész belsőm. Úgy történt, hogy elutaztam egy tavasszal az édesanyámhoz, két napig akartam maradni, de ugyanakkor...

KEREKESNÉ *közbevág.* Én már nem is zokogok. Vártuk haza az apukát, percenként néztem a tüzet, hogy ha megjön...

GOMBOSNÉ *közbevág.* Én még rágondolni is félek. Jaj, de remeg máris a belsőm! Úgy volt, hogy két napra megyek, de ugyanakkor az édesanyám is...

KEREKESNÉ *közbevág.* Tudja, mi a legrettenetesebb az én életemben? Az, hogy a kislányom, aki most tizenhat éves...

GOMBOSNÉ *közbevág.* Az én életemben az a legrettenetesebb, hogy...

KEREKESNÉ *órájára pillant, közbesikkant.* Fél tizenkettő!

GOMBOSNÉ *rémülten.* Fél tizenkettő?! Akkor rohanok!

KEREKESNÉ. Hát még én! A lányom már tombol!

GOMBOSNÉ. Hát még a férjem!

KEREKESNÉ. De nem baj, akkor is meg kellett már tudnom, mi van magával!

GOMBOSNÉ. Nekem meg, hogy magával! Hiszen már száz éve nem tudtam magáról semmit! Hát csak megálltam egy pillanatra!

KEREKESNÉ. Persze hogy meg! És én is! Azért vagyunk emberek, hogy érdeklődjünk egymás iránt. Az igazán a legtermészetesebb.

GOMBOSNÉ. Úgy, ahogy mondja. Az igazán a legelemibb!

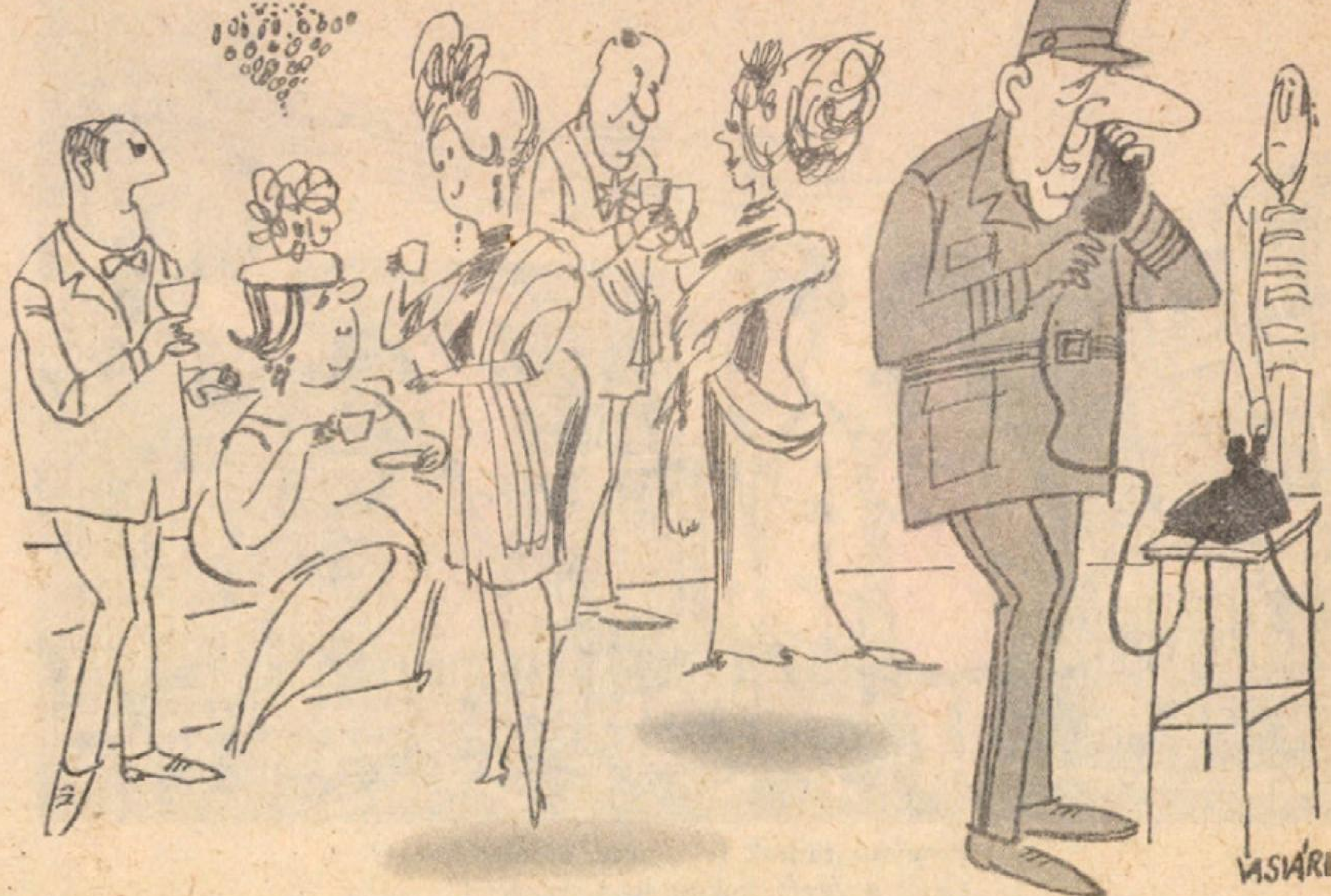
Leszkai András

Vérbeli focirajongó

Forró drót

Vasvári Anna rajza

De Gaulle: – Bocsánat, vendégeim vannak. Később visszahívhatom?

HUMANIZMUS

Brumics teljesen feldúltan ült az étteremben.

— Elképesztő, ami velem történt — mondta felháborodottan —, az ember mindig ráfizet a jóságára, a humanizmusára! Képzeld el, az történt, hogy volt a vállalatunknál egy Stiller nevű dolgozó, aki az én hatáskörömbe tartozott, raktáros volt a 4-es fiókunkban. Nem tagadom, kellemetlenül érintett, amikor megtudtam, hogy elfeketézett hatvan mázsa kakaódarát, és épített belőle egy kis vityillót Sashalmon. Kemény fegyelmit adtam neki, de aztán elgondolkoztam a sorsán. Itt van egy megtévedt kis ember, rajtam múlik felfelé halad-e a becsület útján, vagy lefelé, a züllésbe.

Brumics rám emelte tekintetét:

— Válaszút elé kerültem. Mondd, te mit tettél volna helyemben?

— Segíteni valakin az mindenképpen emberséges.

— Ez az, én is ezt tettem. A humanizmus útját választottam! Áthelyeztettem a 9-es fiókunkba. Fél évig csak jót hallottam róla, mondhatom boldog voltam, aztán kiderült, hogy két és fél tonna spanyolviasszal nem tudott elszámolni. Amikor felelősségre vontam, sírva bevallotta: szégyellte a szomszédok előtt, hogy csak Trabantja van.

Brumics ismét rám emelte atyai tekintetét:

— Látod, jóságommal mire jutottam? Megint töprengtem, hát a humanizmus nem hoz eredményt, lehetséges ez? Nem! — adtam meg a választ önmagamnak, a humanizmus feltétlenül segít az embereken! Neked mi a véleményed?

— Feltétlenül segít, a humanizmus az jó dolog — válaszoltam.

— Tudod, én is így határoztam, ezt a kis embert, ezt a kis Stillert nem hagyom elveszni, hozzásegítem, hogy felemelkedjen, a megbecsült dolgozók színvonalára. Kemény fegyelmi és utolsó figyelmeztetés után áthelyeztettem a 29. sz. fiókunkba, s mondhatom nagyon boldog voltam, hogy ismét győzött bennem a humanizmus. Tudod, aztán mi történt?

— El sem tudom képzelni.

— Hát nem is. Ráfizettem a jóságomra és a humanizmusomra. Fegyelmit kaptam! Én, érted!?

— De hát mi történt?

— Megint megbotlott a Stiller! Hatvan vagon szódabikarbónát eltulajdonított. Sírva bevallotta nekem, hogy a felesége nem Sashalmon, hanem a debreceni Nagyerdőben akart villát, s ez a kis bikarbónatétel könnyítette meg a telekvásárlást.

— De miért te kaptál fegyelmit?

— Mert a sashalmi villát átíratta nevemre, hiszen az már neki nem kell, mert a Nagyerdőben lesz a nyaralójuk. Engem emiatt meggyanúsítottak, hogy nem humánumból, hanem a villa miatt nyúltam a hóna alá. Meg azt is a szememre vetették, hogy összejátszottunk, hiszen Stiller a sógorom.

— Szegény ember! S most mi lesz veled?

— Az apósom — ő nálunk a főelőadó — nagyon megszidott, és áthelyeztetett az óbudai telepünkre. Magasabb lesz ott a beosztásom, de mondhatom alig emelkedik a fizetésem. Ez azért van — mint mondta az öreg —, hogy tanuljak az ügyből és igyekezzem helyrehozni a hibámat.

Ordas Nándor

ERRE NEM GONDOLTUNK!

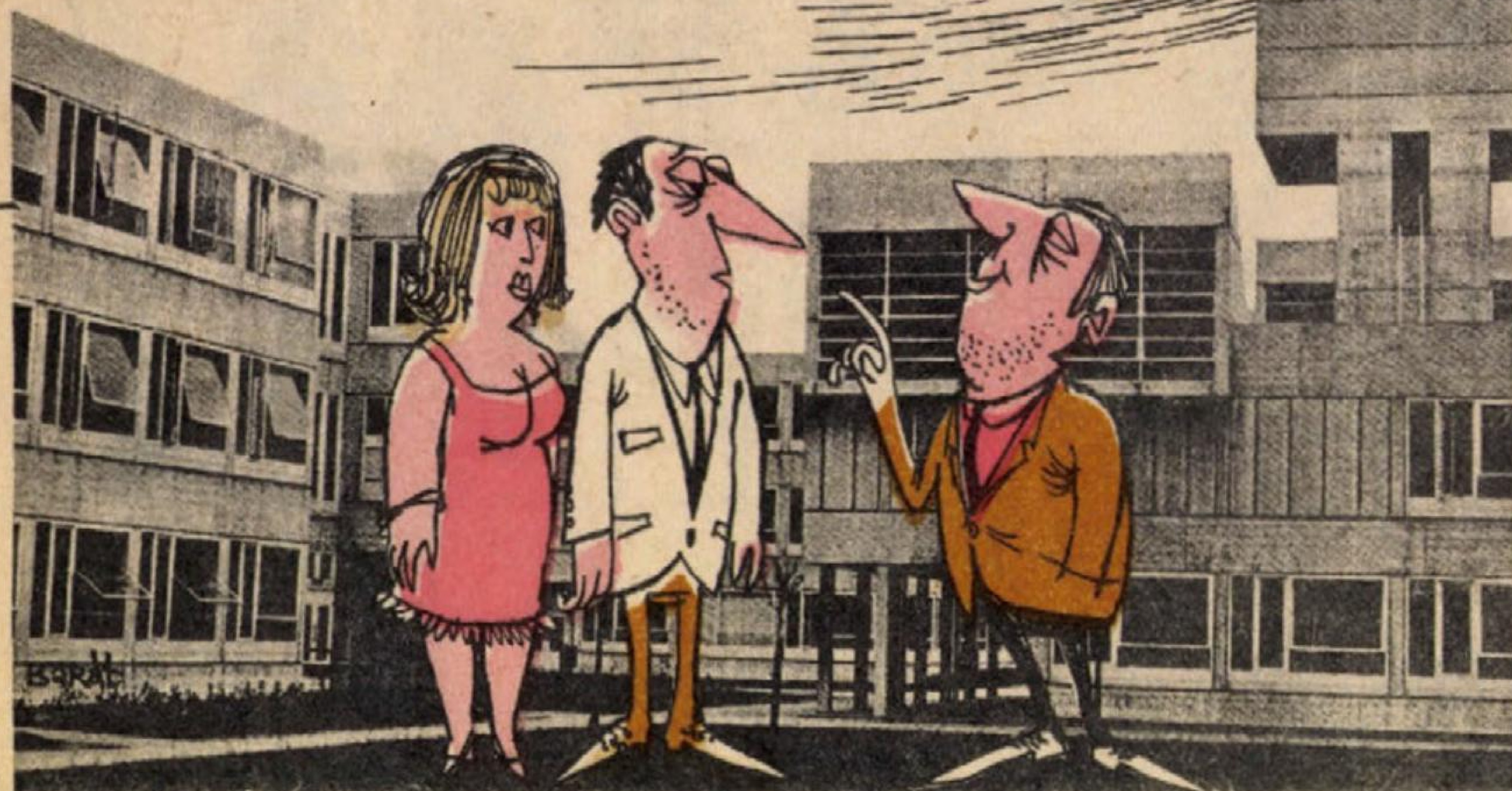
Sportban, dalban, tudományban
van itt számos verseny,
s nem tudom, hogy mi van még a
következő tervben,
az USA-ban a sírást is
már megversenyezték,
s ott négyórás könnyekkel nyert
egy kedves növendék!
Mennyi ifjú tehetség van,
sokkal több, mint hajdan!
Hogy lehet az, hogy a földön
mégis annyi baj van?
Nos, ahogy e nagy kérdésen
hosszan elmélázom,
úgy érzem, hogy van egy fényes,
pompás találmányom:
Legyen nálunk legközelebb
egy szeretet-verseny,
ki mit tud majd felmutatni
prózában és versben!
Versenyezzünk a jóságban
tettekkel is főleg,
segítik-e fiatalok
az öreg szülőket?
Fejesek és nagy intézők
rájönnek-e végül,
hogy a tudás milyen sivár
jóindulat nélkül?
És amikor kedvességgel
támogatjuk egymást,
adjunk példát a világnak –
mi lesz ebből, meglásd!
Sőt: hogyha ezt a játékot,
mint új bajnok, nyerjük,
nagy tervünket sokkal szebben,
gyorsabban és teljesebben
föl is építhetjük!

Lovászy Márton

Előfordul...

Barát József rajza

– Hogyan tudták felépíteni a társasházat?
– Csak a végén bukott le a szervező.

Bábel

MINDENFÉLE

Nem lenne helyes külön intézetet felállítani a nehezen kezelhető felnőttek számára?

*

A jó közérzet a legjobb lakoma.

*

Könnyebb a hallgatóság vérnyomását, mint felfogó képességét emelni.

*

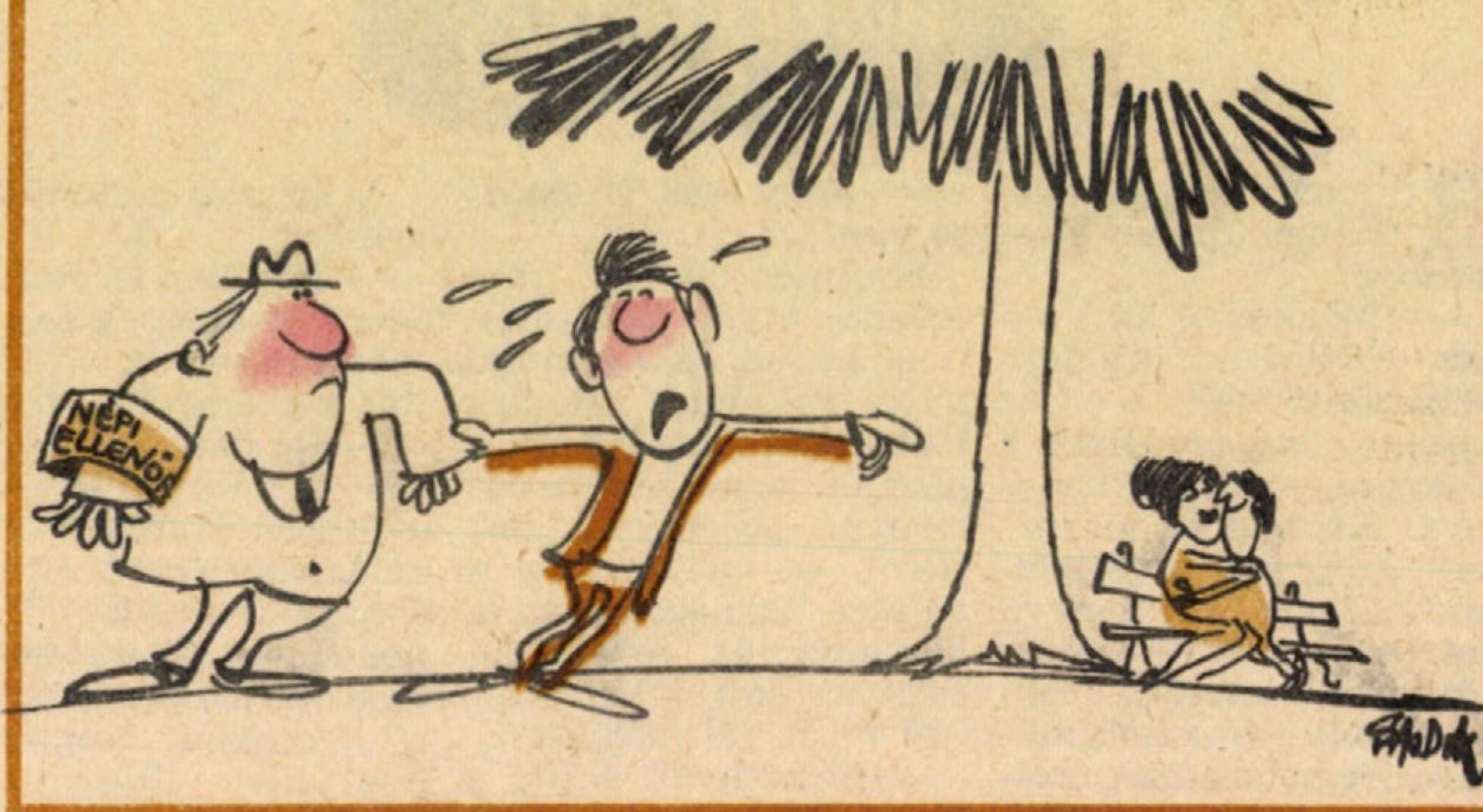
A népbutító elismeri, hogy van esze a népnek.

*

Ha rövid az igazad, toldd meg egy sértéssel.

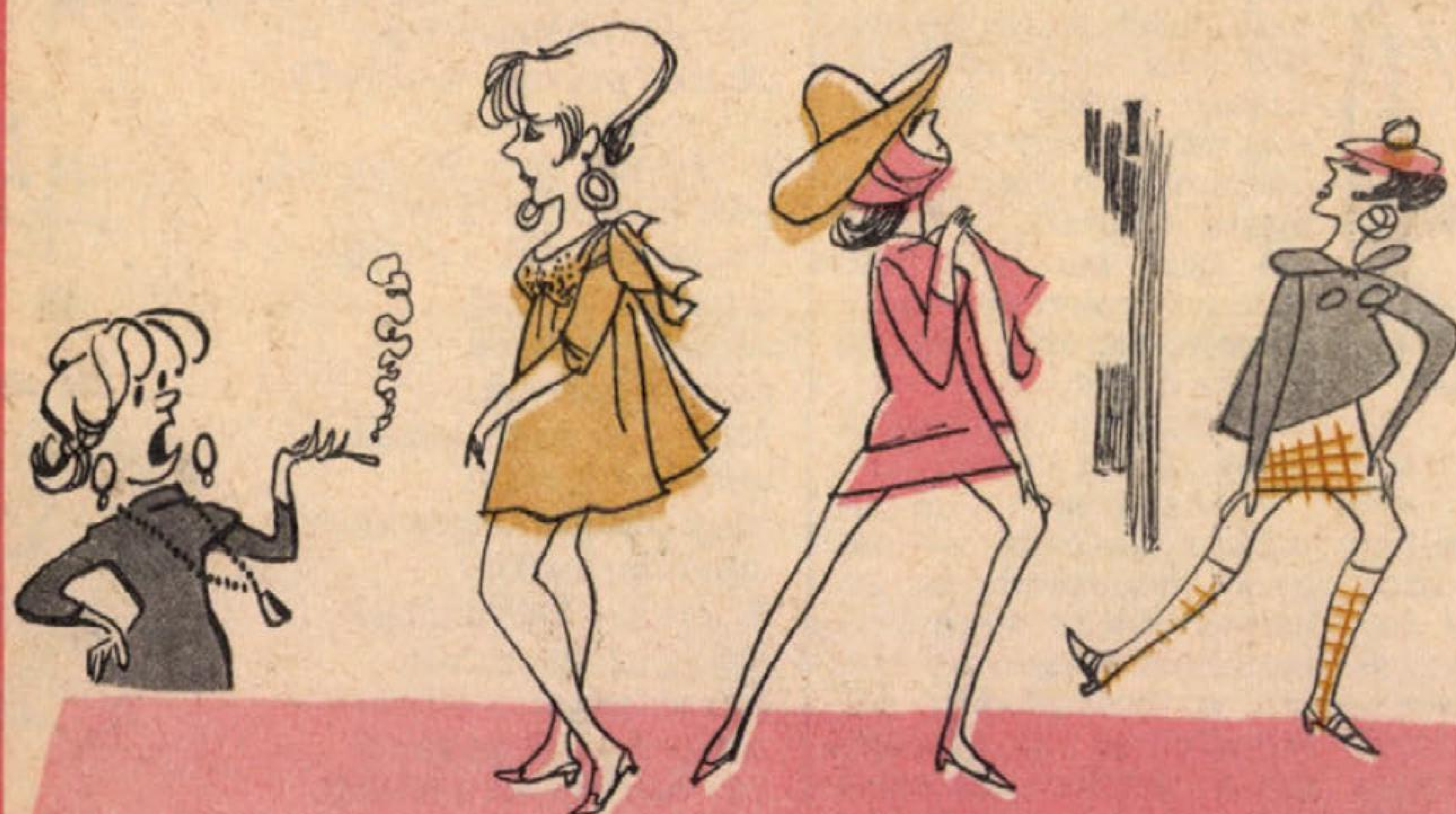
F. L.

Féltékenység

Divatbemutató előtt

Vasvári Anna rajza

– Őrület! Hát képtelen vagy természetellenesen járni?!...

A kártyás

– Ha tudnád, milyen féltékeny rád a feleségem!...

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

HÁLÓZATFEJLESZTÉS ÓBUDÁN

Környékünkön, a Kolosy tér, Árpád fejedelem útja, Nagyszombat utca, Lajos utca négyszögében, valóságos új lakótelep épült. A környék üzlethálózata eleddig — nem számítva a kis piacot — siralmas volt. Mióta egy hatalmas lakótömb, tele gyönyörű üzlethelyiségekkel, felépült, megváltozott a helyzet. Most már nem siralmas, csak mulatságos.

A környéken egyetlen szűk, túlzsúfolt KÖZÉRT-üzlet van. A közönség azt

várta, hogy az új üzletek valamelyikébe egy önkiszolgáló csemegebolt költözik. A közönség azonban köztudomásúlag annyit ért a hálózatfejlesztéshez, mint a hajdú a harangöntéshez. A legnagyobb helyiségben ugyanis reprezentatív fotószalon nyitotta meg kapuit vendégeinek, akiket azóta is alig látni benne. Egyetlen húsbolt van e tájon, az is ócska bódé a piacon, előtte hóban-fagyban a szabad ég alatt dideregnek a vevők. A húsbolt maradt, a csodaszép új helyiségbe pedig átköltöztek a fodrászok. A további helyiségek egyikét a Patyolat kapta meg, helyesen, de Patyolatunk eddig is volt, most legfeljebb új helyiségben üdvözölhetjük. Ugyanezt mondhatjuk az új Vas- és Edényboltról, a RÖLTEX-ről, a patikáról — mindezek eddig is léteztek, ha nem is ilyen kulturált körülmények között. Az újdonság, a gyarapodás, egy cipőüzlet.

No, azért nem egészen. Mert mi történt a felszabaduló régi helyiségekkel? A Patyolat elárvult helyén mértékszabóság nyílik. Ez nagyon fontos: ha az ember új ruhát akar csináltatni, ne kelljen beszaladgálnia a városba minden második, harmadik esztendőben.

Nemrég tudtuk meg, mi lett a hajdani fodrászüzlet örökével. Mintha a tyúkszememre léptek volna... Ott ugyanis pedikűrszalon nyílt, meg férfi kozmetika.

Javaslom, hogy a következő új helyiségekben nyissanak lovassági kardszaküzletet, trópusi kanárik boltját és sekrestyei kellékárudát. A húsbolt és a csemege nem fontos. Azt úgyis megtalálja, akinek szüksége van rá.

N. S.
III., Szépvölgyi út 1/b.

Világszám

Erdei Sándor rajza

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

AZ ÉRDEKELTEK HOZZÁSZÓLNAK

„Összeütközés karambol-ügyben" című cikkükre válaszolva közöljük, hogy ismételten megvizsgáltuk a Hegedűs Gyula utca és a Csanády utca kereszteződésén áthaladó forgalmat. A vizsgálat megállapította, hogy a forgalom volumene megnövekedett, és ennek következményeként a balesetek száma is emelkedett. Ezek a tények indokolttá teszik a forgalomirányító berendezés megépítését. Törekedni fogunk arra, hogy a berendezés a jövő év folyamán megépüljön.

Vida Ferenc csop. vez.
Fővárosi Tanács
Közlekedési Igazgatóság

Kezdő sztriptíz-táncosnő

– Most a másik harisnya jön!!!

Társasági élet

– Meséljen, profikám, mizújs-mizújs a magfizika területén?

FOTÓZZON A LUDASNAK!

MŰVÉSZ ÉS KÖZÖNSÉGE

Beküldte: Ifj. Albrecht Gyula, Bp., X., Mádi u. 87. III. 9.

Elidegenednek a nők

Kozmicsekné elidegenedett a férjétől! – ütött szíven a felismerés. Kozmicsekné hosszú esztendőkig közismerten kiegyensúlyozott házasságban élt Kozmicsek Ödönnel, Ködivel, Döncivel, Ödönkével – ahogyan ő emlegette.

Mondom neki a napokban:

– Tegnap este fölhívtalak, de nem vettétek fel a kagylót.

– Nem voltam otthon. Moziba mentem Kozmicsek Ödönnel.

– Kivel? – kérdem.

– A Kozmicsekkel. A Kozmicsek Ödönnel.

– Mi történhetett ezekkel? Annyira eltávolodtak egymástól, hogy Kozmicsekné csak úgy beszél élete párjáról, mintha az a kerületi házkezelőség munkatársa lenne, vagy Közért-eladó, aki a töpörtyűt és parizert méri neki? Egy emberről, akivel tíz hosszú esztendőig osztotta meg ágyát, asztalát és annak minden jövedelmét, csak úgy emlékezik meg, mint Kozmicsek Ödönről?

Csakhamar azonban tapasztalnom kellett, Kozmicsekné nem áll egyedül. Az elidegenedés úgy végigsöpört fővárosunk szebb és kevésbé szebb keblű asszonyai között, mint a sicc. Minden, magára és a modernségre csak valamit is adó asszony vezeték és bece nélküli keresztnevével emlegeti férjét. Fura helyzetek állnak így elő...

A napokban társaságban egy fiatalasszony nagy lelkesedéssel beszélt valami Gézukáról, aki okos, aki kedves, aki igen kellemes.

– A férjed? – kérdem rokonszenvvel.

Megütközve néz rám:

– Dehogy! A kollégám...

Később viszont holmi Gebicei Jánosról beszélt hűvös tartózkodással. Persze, hogy az volt a férj.

Most már lassanként hozzáedződtem, hogy az a férfi, akit az asszonyok idegenként emlegetnek, az a férj. Épp ezért, amikor a napokban összetalálkoztam Ramcsádnéval, és az elpanaszolta, hogy sok baja van mostanában, mert Ramcsád Zoltán gyengélkedik, már szemem pillája sem rezdült.

– Mi baja van? – érdeklődtem részvéttel.

– Leesett a rollerről és kificamította a lábát.

Te jó ég! Ez az érett asszony egy ilyennyire gyenge ifjúval kötötte össze életét? Megütközésemet elfojtva érdeklődtem, hogy vajon nem lenne-e jobb, ha inkább snúrozna a férje?

Csodálkozva nézett rám:

– Ki beszél a férjemről? A gyerekről van szó. Ramcsád Zoltánról!

Szóval már az anyák is elidegenednek. Vajon hol a megállás? Hány éves koruktól emlegetik gyereküket vezeték- és keresztnevükön? Mert azért azt mégis kicsit furcsállanám, ha egy fiatal anya így szólna:

– Komáromi Alajost bélhurut gyötri. A gumipelenkáját háromszor kellett cserélnem...

Kertész Magda

PESTI RÍMEK PÁRIZSRÓL

A Notre Dame-nál

A Notre Dame-nak bár csonka a tornya,
Felmászni reá jócska torna.
... Hogy mászott fel Quasimodo azzal az alakkal?...
Le a kalappal!

Mona Lisa és a drágaság

Megkérdeztem a Giocondától:
Mondja meg, mi a csodától
lesz fél dollár egy szendvics, mely száraz?
... A híres mosoly volt a válasz...

A Lafayette áruházban

Majdnem eltévedek benne,
Míg pár apró holmit veszek.
Fantasztikus ám, hogy néha
Mekkorára nő egy maszek.

A milói Vénusz

Mint az asszonyi mártíromság
jelképét őrzöm bús emlékül...
A női divat hazájában
Ott áll évszámra – ruha nélkül...

Napóleon sírjánál

Napóleon sírjára vésve
Győzelmei közt ott áll: „Moszkva";
Erős gyanúm, hogy ez az adu
Kissé későn lett neki osztva.

A híres vásárcsarnok

Kerestem, hol van Párizs gyomra,
A szag vezetett helyes nyomra...

Sztriptíz

A Pigallon egy kis lokálban
Dizőz búg érzéki hangon.
Egy hölgy ruháját szórja el,
Én utolsó ötven frankom...

A Moulin Rouge-nál

„Itt kötelező a fogyasztás" –
Olvastam kissé meghatottan,
Mert akkorra én Párizsban már
Jó öt-hat kilót fogyasztottam...

Párizsba beszökött az ősz

Vacogva néztem a Szent Mihály útján,
Hogy az ereszről az eső lecsöppen...
Párizsba beszökött az ősz,
Én meg Párizsból kiszöktem...

Fülöp György

Ludas Matyi EMLÉKKÖNYVÉBE

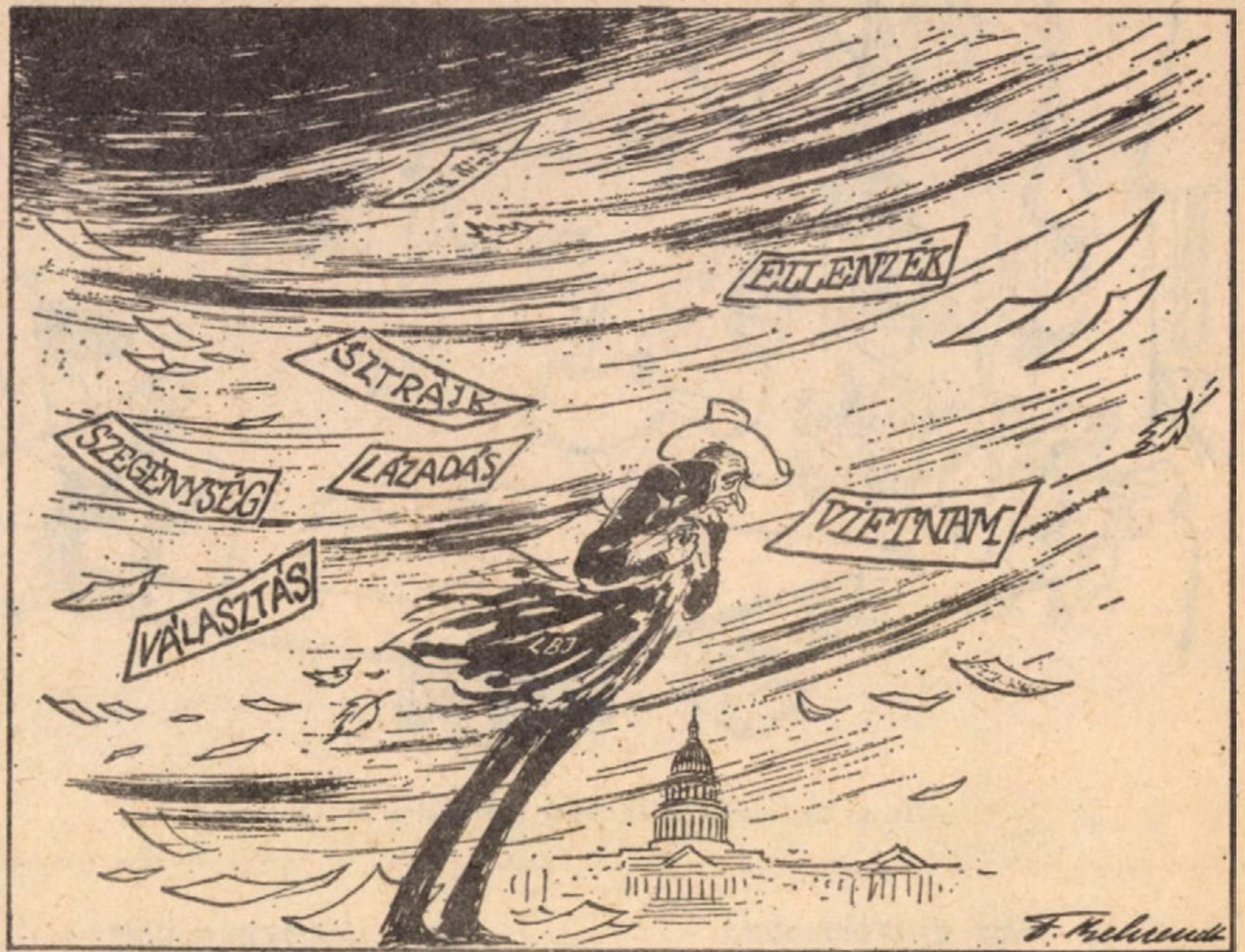

Minden színésznek van egy-két anekdotája a népszerűségről és az ezzel kapcsolatos fonákságokról. Engedjék meg, hogy én is elmondjam egy tapasztalatomat.

Nemrég levelet kaptam egy diáktól, aki a hatodik általánosba jár. A levél első soraiban szép zsinórírással közölte velem, hogy régóta őszinte rajongóimhoz tartozik. Rajong színpadi, filmbeli, tévé- és rádiószerepléseimért, de sajnos, nem látott se színpadon, se filmen játszani, a tévé képernyőjén sem volt alkalma látni engem, sőt, a rádióban sem hallott. Ez után a bevezetés után arra kért, hogy küldjek neki egy dedikált fényképet. Rajongóm végül így fejezte be a levelét: „Ha a művész úrnak nincs fényképe saját magáról, nem kívánom, hogy most csináltasson egyet. Tessék szíves lenni ebben az esetben helyette egy Sztankai-képet küldeni számomra."

Bodrogi Gyula

Ősz Washingtonban

(A „Die Weltwoche"-ből)

Pesti tudósítónktól

Bölcs barátom mondta a minap:

— Jobb látogatót fogadni, mint látogatóba menni.

— Miért?

— Mert mindig annak kell megborotválkoznia, aki látogatóba megy!

*

Párbeszéd egy fontos kérdésről:

— Én ha délután lefekszem szundikálni, éjszaka nem tudok aludni.

— Nálam ez egészen másként van. Ha délután gyakorolom az alvást, akkor éjszaka már jól megy!

*

Annyiféle lexikon jelenik meg manapság, hogy nem csodálkoznék, ha a kiadó ezt kérdezné a fiatal írótól:

— Lexikont nem tudna írni?

*

Az angol rádió „Világszínház" című műsorában egy Goethe-darabot jelentett be a bemondónő: „Ájfidzsinia."

Rövid töprengés után rájöttem, hogy ez nem más, mint az Iphigenia, mint ahogyan az Entigani — Antigoné, s a Juripidisz — Euripidész...

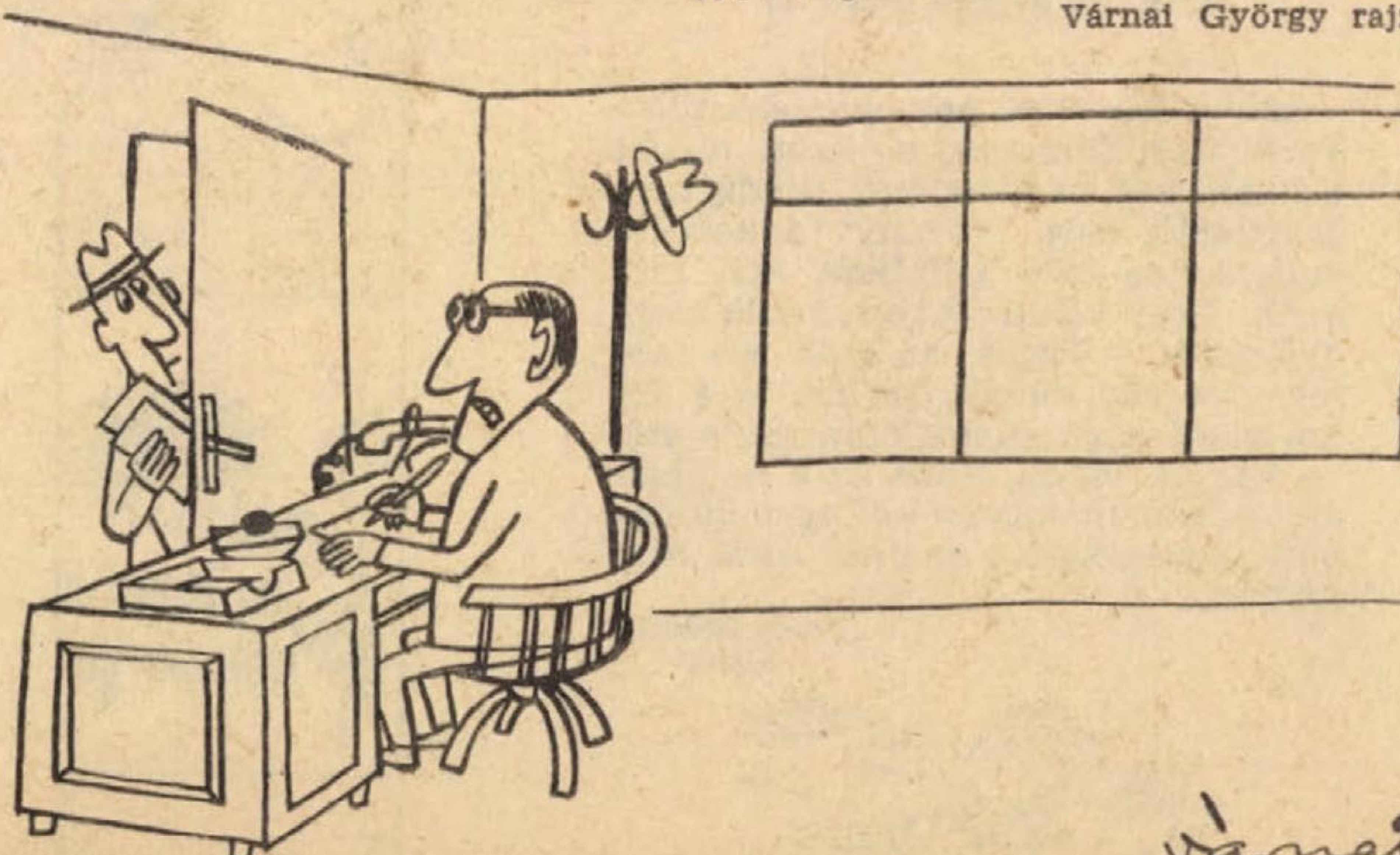
Mi majd orra esünk az erőlködéstől, hogy helyesen ejtsük ki a görög szavakat, miközben az angolok alig felismerhetővé anglicizálják az egykori görög szavakat.

Nem ajánlom Devecseri Gábornak, hogy filológiai menedékjogot kérjen Angliában.

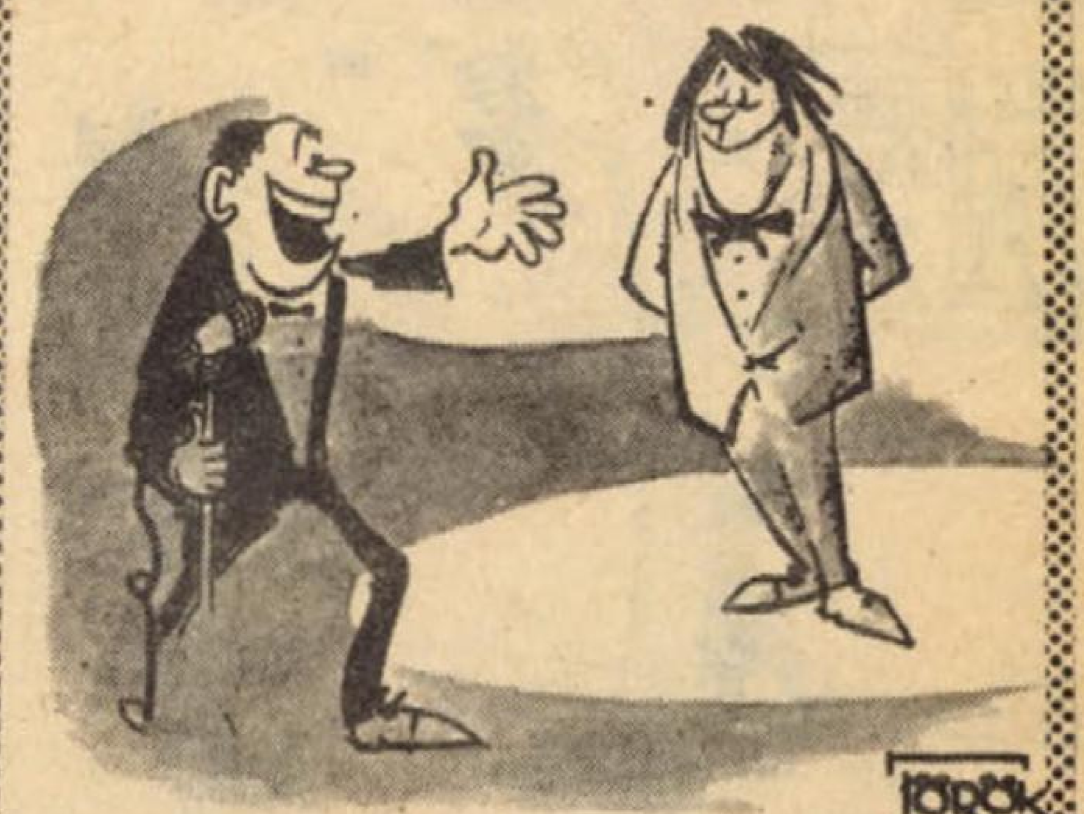
f. l.

Szíves ügyfélfogadás

Várnai György rajza

Abszolút siker

– Gratulálok, összesen 6 243 358 könyökön jött ki a slágere!

Emberek vagyunk...

Sajdik Ferenc rajza

– Te jó ég, otthon felejtettem a kegyelmi kérvényemet! ...

Házi divatbemutató

– Nézd, mit vettem a kosztpénzünkön! ...

Gyengéd ember

– Hazakísérjem?
– Isten őrizz! Onnan jövök! ...

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

SZABOLCS-SZATMÁRI PANASZKÖNYV

Uszkáról és Magosligetről, ebből a két kis tiszaháti falucskából, 52 általános iskolai kisdiáknak ezentúl a tőlünk 5 kilométernyire levő Tiszabecsre kell járni iskolába, a járási tanács legújabb intézkedései folytán. Nem tudom, elég alaposan megfontolták-e ezt a döntést? Az a helyzet ugyanis, hogy amikor délutánosok a gyerekek, este hatkor ér véget a tanítás, akkor vagy nekivágnak gyalog az ötkilométeres útnak, vagy pedig sokáig várnak a buszra, esőben, hidegben, a szabad ég alatt. Ha pontosan jön a busz, akkor is csak este 8 órára érnek haza, ha pedig késik (ami bizony nagyon gyakran megesik), akkor meg csak 9 órára. Felnőtteknek is fárasztó lenne ez a mindennapos tortúra, hát még gyermekeknek. Ezt gyermekeink egészsége és tanulmányi eredménye is megsínyli!

Incze György
Uszka

Már több mint egy éve elromlott községünk Ófalunak nevezett részén a fúrott kút, és azóta még mindig nem javították meg. Ivóvízért a kétkilométernyire levő Újfaluba kell járnunk. Vagy választhatjuk másik megoldásként a Tiszát, az csak 600 méternyire van tőlünk. De hát ki a Tisza vizét issza, annak nemcsak a szíve vágyik vissza, mint az a nótában áll — hanem nagyon könnyen különböző betegségeket szedhet össze magának!

Potos Kálmán
Benk

Hátha valaki nem ismeri

Mottó: Nincsenek régi viccek, csak öreg emberek vannak. Egy újszülöttnek minden vicc új.

Kovácsnak szívbántalmai voltak, és elment egy belgyógyászhoz, hogy megvizsgáltassa magát. Az orvos megvizsgálja, aztán így szól:

— Barátom, legyen egészen nyugodt, ezzel a bajjal elélhet százhúsz évig is.

— No de engedelmet kérek — fortyant fel Kovács —, én baj nélkül akarok százhúsz évig elélni...

*

Pistike eldicsekszik egy bácsinak, hogy ő és a papája mindent tudnak a világon. A bácsi kételkedett ebben s próbára teszi Pistikét.

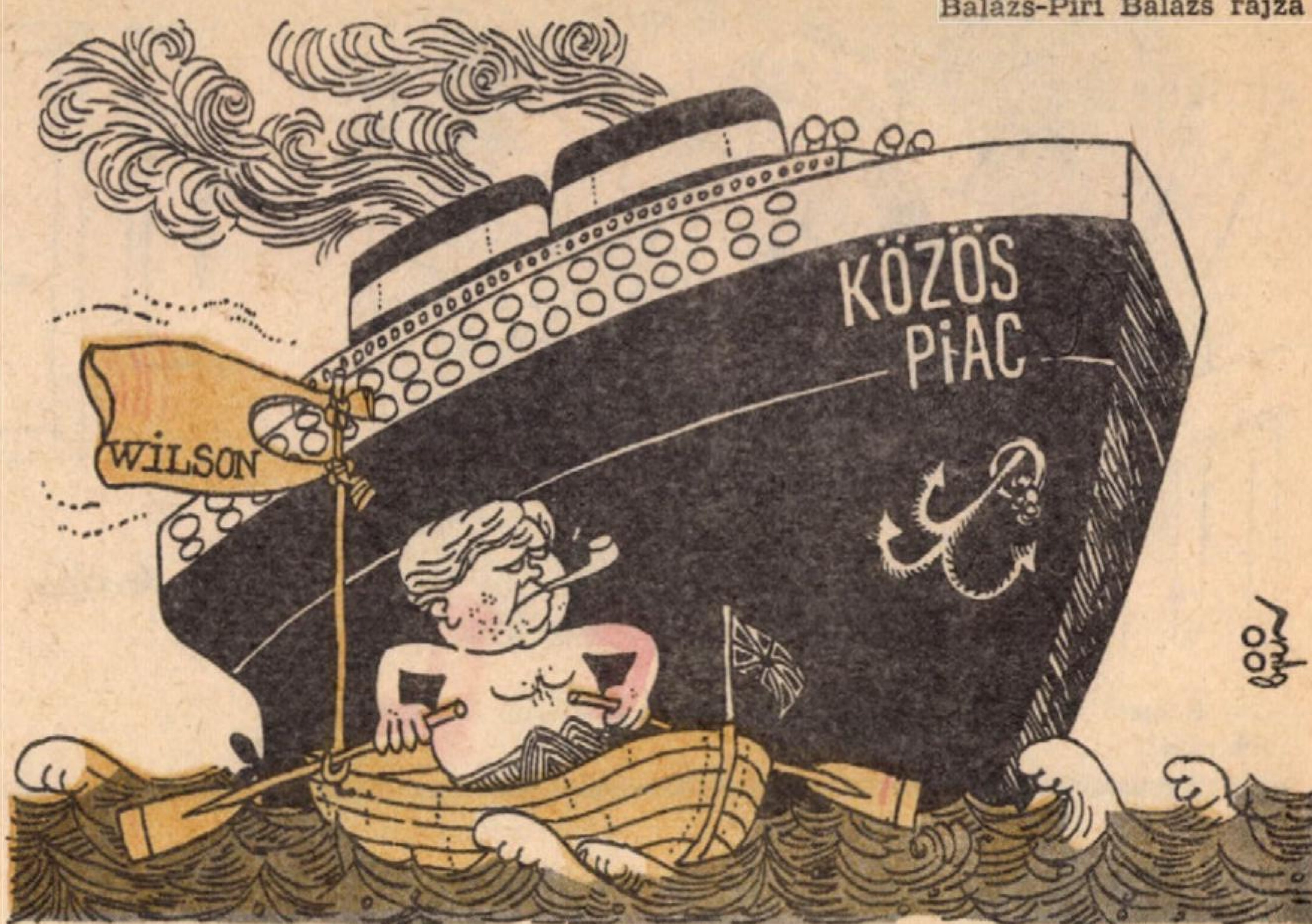
— Hát akkor mondd meg, fiam, hány kilométeres sebességgel forog a Föld?

Pistike egy darabig gondolkodik, majd nyugodt önérzettel feleli:

— Ezt a papám tudja.

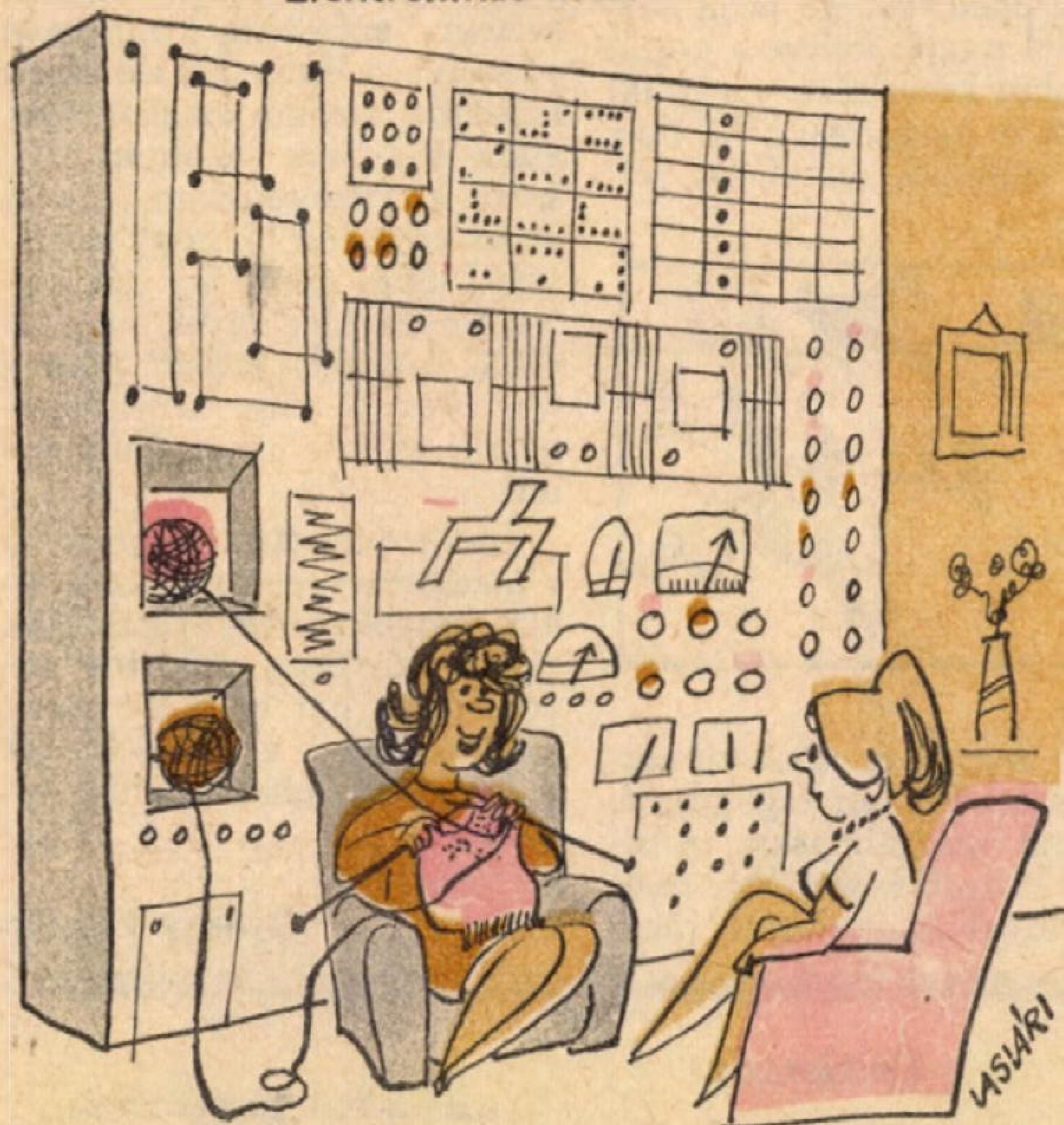
Kitartó evezős

Balázs-Piri Balázs rajza

– Majd csak felvesznek egyszer.

Elektronikus kötés

- Ha elhibázom, csenget!...

VÁROSNÉZÉS

Turisták a Halászbástyán
Megcsodálták Budapestet,
S mert a Várban ittak, ettek,
Vidám kedvvel fényképeztek.

Egy német a tájat nézte,
Azazhogy csak nézte volna,
Elébe szökkent egy fruska,
Fürgén, mint egy kis angolna.

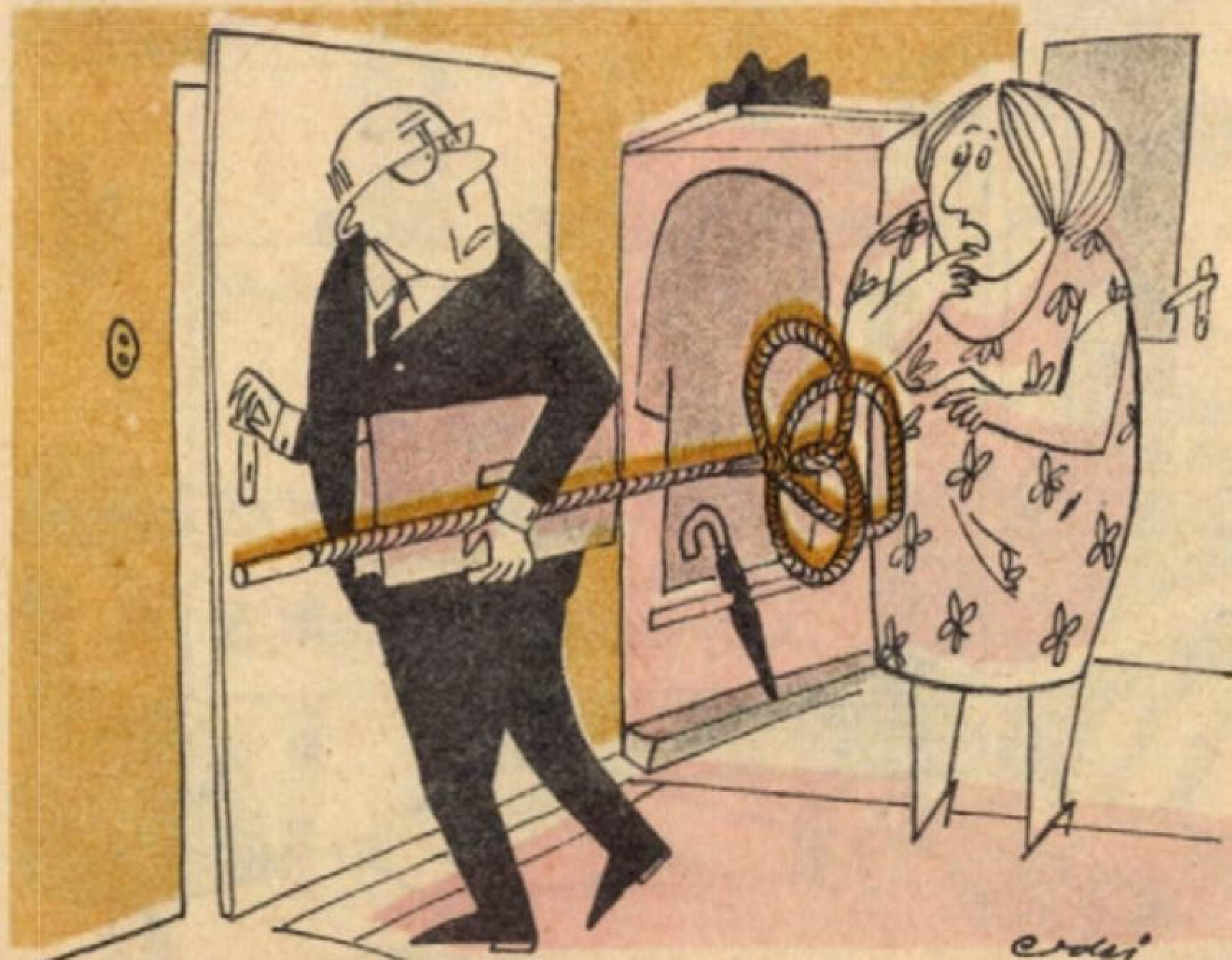
Kényelmesen leköny̆ökölt
A kilátó párkányára,
Feszült rajta a szűk szoknya,
És ez nem vált hátrányára.

Eltakarta a kilátást
Ez a pesti mini dáma,
Mégis így szólt a turista:
„Jaj de pompás panoráma!"

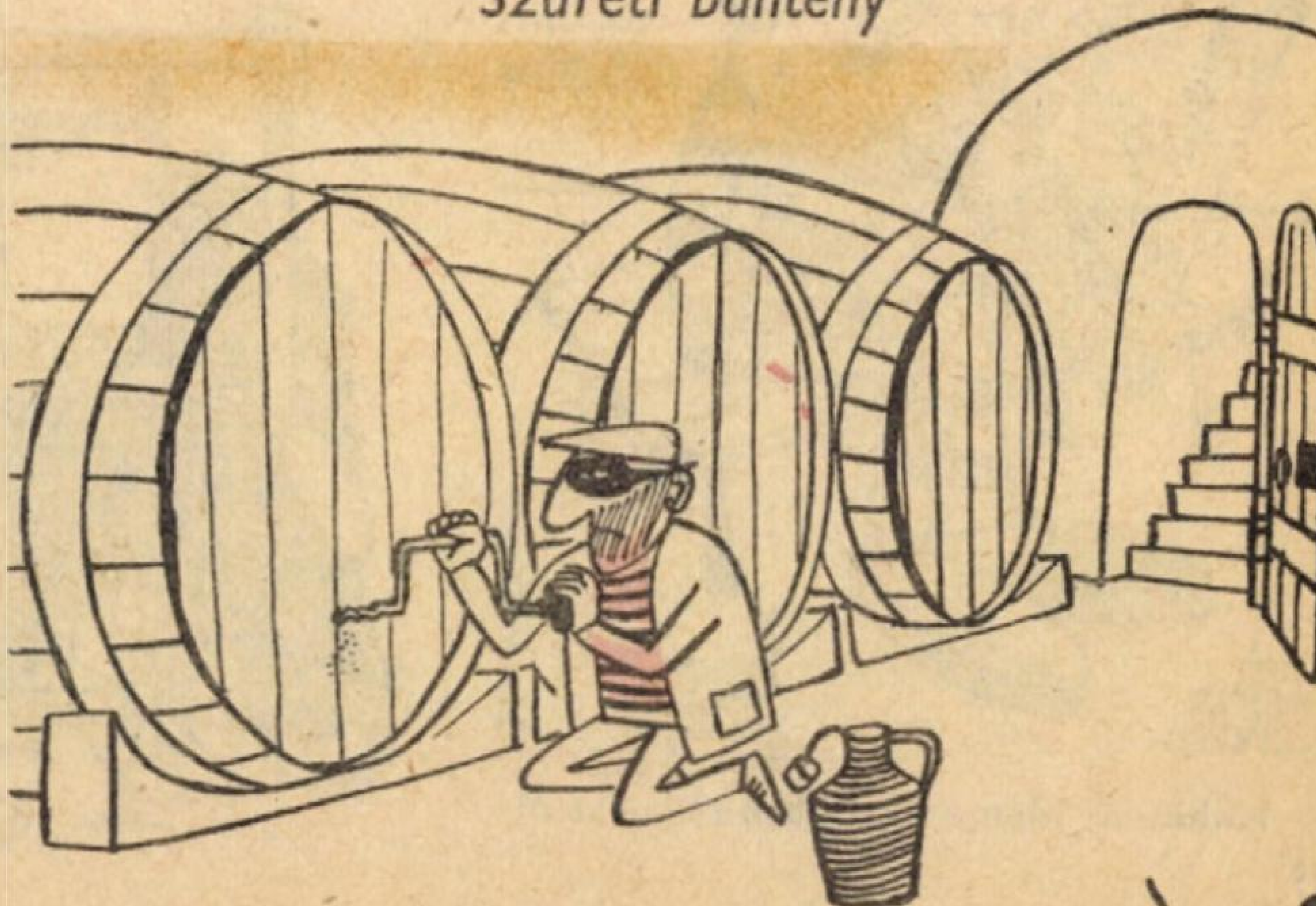
Hidvéghy Ferenc

Az elnök munkába indul

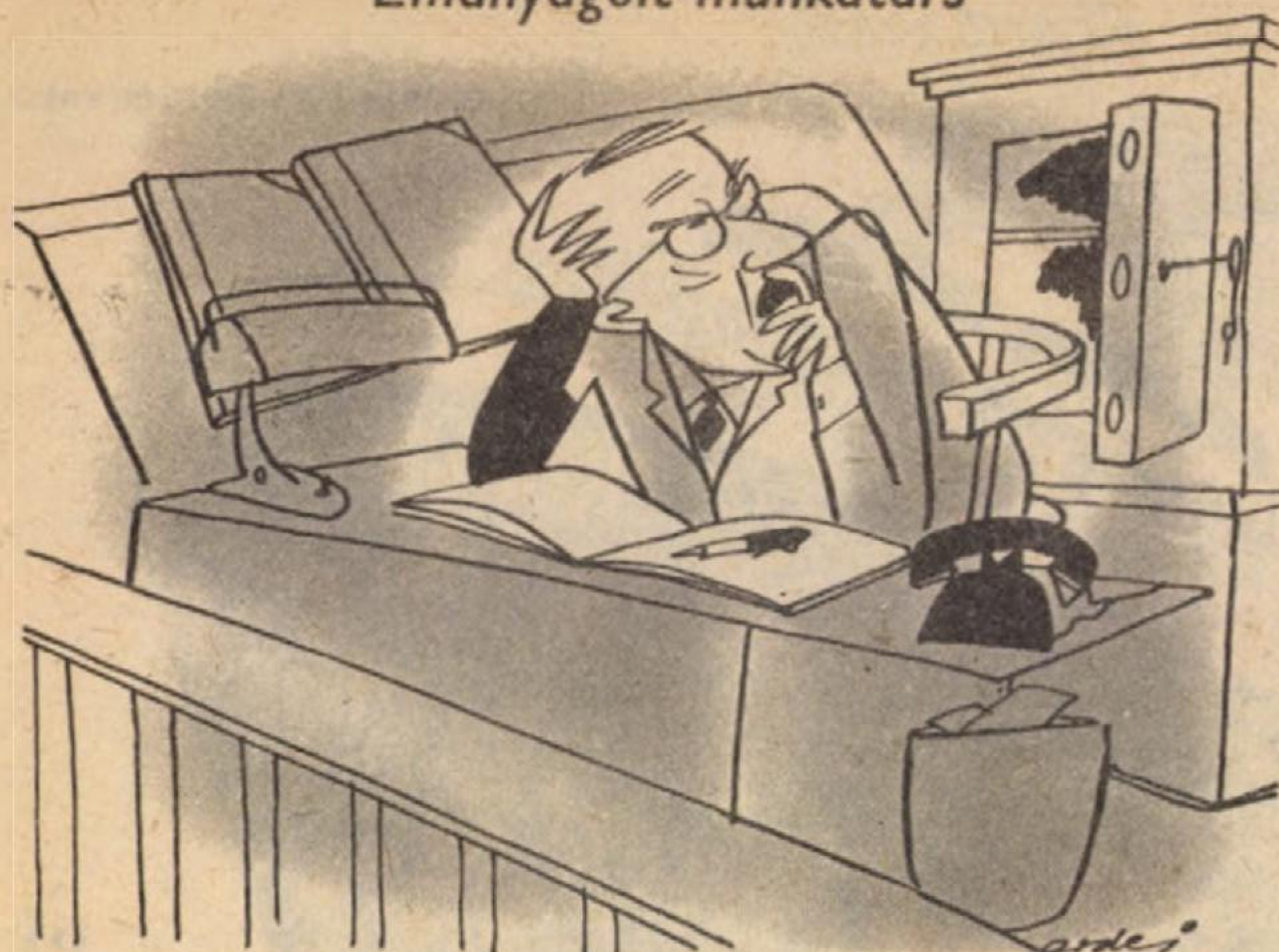

– Hova viszed a porolót, drágám?
– Ma nagyon szigorú leszek a fegyelmi tárgyaláson.

Szüreti bűntény

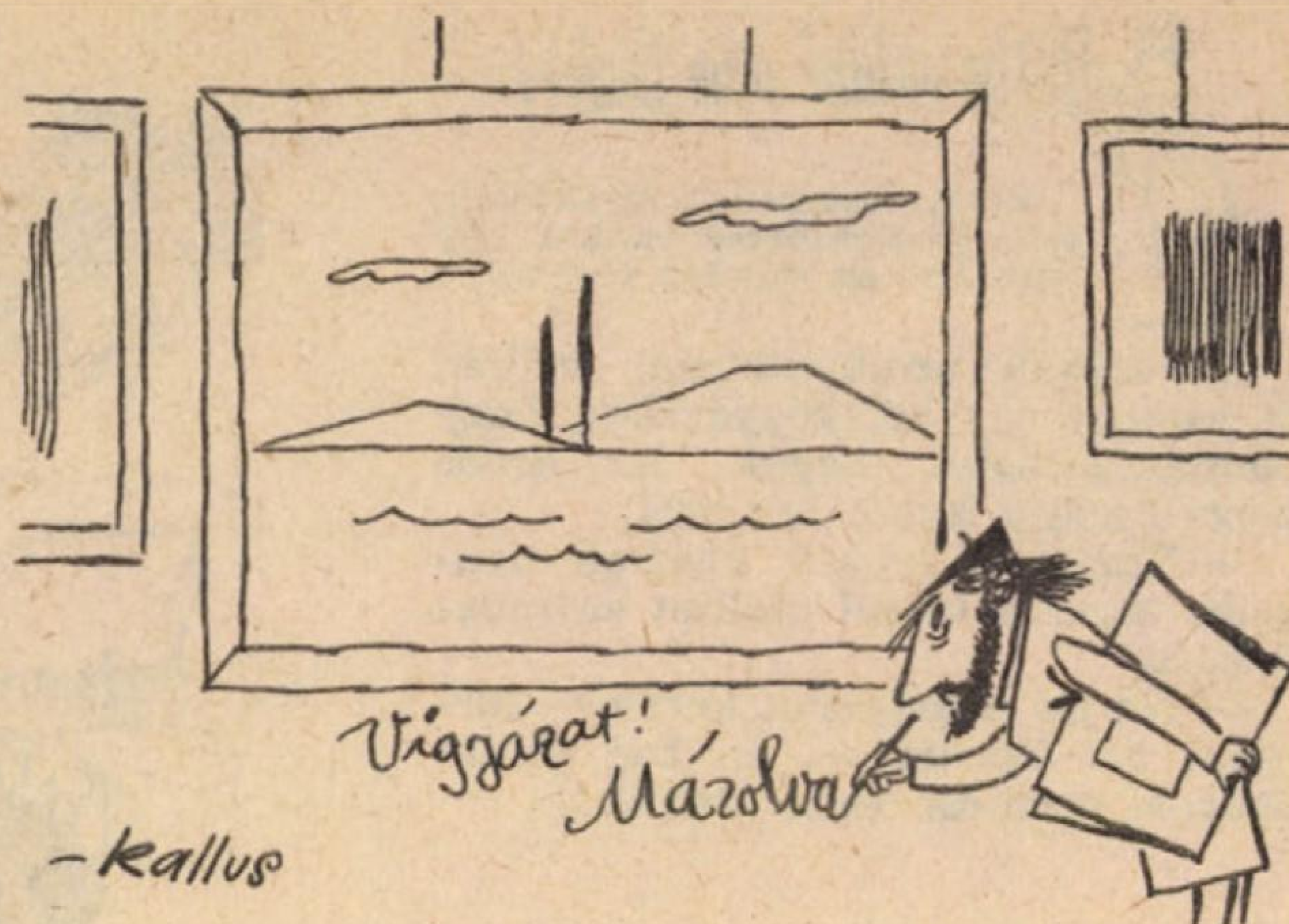

Elhanyagolt munkatárs

– Rémes! Mennyit sikasszak még, hogy a főnökeim felfigyeljenek rám?! . . .

Kiállításon

A konkurrencia kritikája

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

JÓL RÁGD MEG ELŐBB, AMIT VENNI AKARSZ . . .

A fürdőszobámban a vízcsap tetején egy húszfilléres nagyságú gomb volt. Rendeltetése ismeretlen. Most, hogy nincs, látom: talán dísznek volt ott, merthogy csúnya az a lyuk a csap tetején. A gomb egyenest a lefolyóba esett, de sima lefolyása volt a kis balesetnek, dugulást nem okozott. Csakhogy a csap ronda így, ezzel az üres likkal a tetején. Gyerünk át az Otthon Áruház ezer aprócikk osztályára, az ezer közt ez is ott lesz, hiszen ennél „apróbb" cikk nem is igen létezik.

– Az a hogy is hívják . . . ami a csap tetején . . . olyan, mint egy gomb . . . – motyogom szerencsétlenül az eladónak, miután magam hiába kerestem az ezer között. – De mégsem gomb, hanem . . .

– Jelzőgomb – segít rajtam az eladónő.

Belenyugszom, hát akkor legyen jelzőgomb, csak legyen. Fogalmam sincs róla, *mit* jelez, hiszen lám most is, *nélküle* is tudom ereszteni is a vizet meg el is zárni, csak szépséghiba, hogy nincs. És azt se értem, miért nem egy darab ez a gomb a csappal, hogy ki ne eshessen. Na mindegy, az a fő, hogy itt kapható.

– *Gyakran* kapható, de *most* sajnos hiánycikk – mondja az eladónő.

Hát mit mondjak? Csak azt mondom, hogyha valamely embertársamnak kiesik a fürdőszobája vízcsapjából a „jelzőgombja", az *azt* jelzi, hogy ilyen gombot *sehol* sem kaphat, hát *ne* tegye azt, amit én cselekedtem: ne járja sorba – fél napját költve a gomb hasztalan keresésére – a többi áruház és háztartási cikk bolt ezer aprócikk osztályát, el-

lenben *tegye* azt, amit én cselekedtem. Vegyen rágógumit, és rágja szorgalmasan. Amikor már se íze, se bűze, csak az a levakarhatatlanul ragacsos massza, amivel annyi „jó viccet" szoktak művelni ifjaink, akkor két tenyere között gömbölyítse golyócskává, a golyót nyomja rá a csap tetején éktelenkedő likra, s nyomogassa addig, míglen szépen szétterül, pontosan pászolva a likba. De ne essen kétségbe, amikor az *első* rágógumi kicsinek bizonyul. Hiszen a rágógumiban éppen az az egyetlen jó, hogy *végtelenül* lehet rágni. Így hát rágjon hozzá még egyet, s a kettőből maradt „selejt" pontosan akkora, mint az a jelzőgomb, ami – nincs Budapesten.

Eddig nem tudtam, *mire* jó a rágógumi: megenni nem lehet, lenyelni isten őrizz! Csak azt a rengeteg pepszint invesztáljuk hát bele. De most már tudom, mire jó: *ezer aprócikket lehet rágni belőle!*

György Ferenc

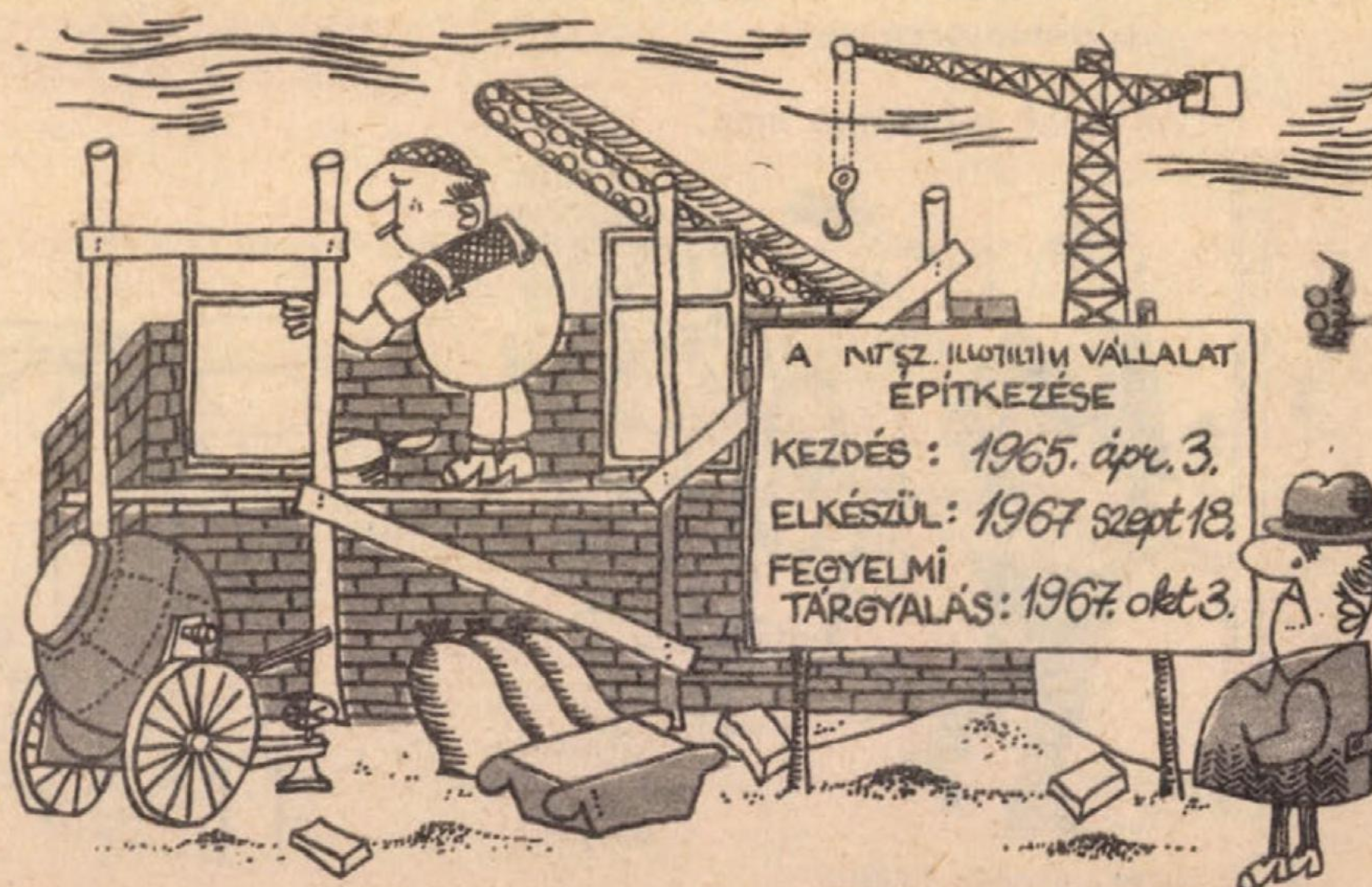
Pech

– Nahát, az idén a hosszában csíkos a divat!

Építkezés

Balázs-Piri Balázs rajza

Példázat Az új bohócról

Ez a dolog, amit most elmesélek, még évekkel ezelőtt történt az egyik budai cirkuszban.

Új bohóc került áthelyezéssel a cirkuszhoz egy másik vállalattól. Negyven év körüli, kifejezetten energikus fellépésű bohóc volt, talán ennek köszönhette, hogy rögtön őt nevezték ki vezetőnek a bohócok csoportjához.

— Kedves kartársak, remélem, hogy jól meg fogjuk egymást érteni — mondta az új bohóc a régi bohócoknak. — Először mindenesetre szeretném látni a produkcióikat.

És a régi bohócok sorra bemutatták, hogy mit tudnak. Záptojást meg tortát vagdostak egymás képéhez, nyakon öntötték egymást vízzel, sőt szappanhabbal, és aztán nagy kiabálással elcsúsztak rajta. De a bukfencezéshez is remekül értettek. Repertoárjuk ezenkívül tartalmazott még fél tucat tréfás szóficamot, olyanokat, amelyek hallatára igazán nehéz megállni nevetés nélkül.

Az új bohóc komoly arccal nézte végig a műsort:

— Hát ezt bizony nem így kell csinálni, kartársak! Kénytelen vagyok megállapítani, hogy önök egytől egyig régi típusú bohócok. Amit csinálnak, azon látszik a szakma szeretete, de az is látszik, hogy nem gondolták át alaposabban a dolgot. Nekünk nem az a feladatunk, hogy olcsó hatásvadászattal holmi kétes értékű nevetést csiholjunk ki a publikumból, hanem az, hogy mély szatírával rámutassunk a hibákra, és segítsünk azokat megváltoztatni. Erre pedig nem alkalmas a szappanhab vagy a torta. Ami pedig a bukfenceket és a fenékre üléseket illeti, nos ezek azok a sekélyes eszközök, amelyek segítségével sikerült teljesen lejáratni a bohóckodást. Ha valakit meg akarnak szégyeníteni, azt mondják neki, úgy viselkedsz, mint egy bohóc! Hát ennek ideje egyszer s mindenkorra véget vetni. El kell érnünk, hogy a bohócokat is éppúgy megbecsüljék, mint teszem azt, az operaénekeseket, ennek pedig az a módja, hogy a munkánkat több emberi méltósággal végezzük, és ne tegyük magunkat nevetségessé nap mint nap a legnagyobb nyilvánosság előtt. Ha mondanivalónk elég tartalmas lesz és eléggé el fogja gondolkoztatni a nézőket, akkor

senkinek se fog hiányozni a bukfenc vagy a szappanhab.

A cirkusz soron következő bemutatójára már az új bohóc irányításával készültek a bohócok. A régi, hétpróbás bohócoknak persze voltak fenntartásaik, de ezeket részint lenyelték, részint olyan bátortalanul adták elő, hogy az új bohóc legtöbbször végig se hallgatta őket.

S felvirradt a premier délutánja. A zenekar eljátszotta a nyitányt, a parádén bemutatkoztak a szereplők, és rögtön, az első szám, egy zsonglőr után az egyik bohóc következett. Egy nagy, kövér bohóc, aki azelőtt, ha bejött a porondra, legelőször is mindig hasra esett. Most persze nem esett hasra, hanem szép, ízléses ruhában előadott egy elmés monológot, amelyben ironikus szavakkal nehezményezte némely hivatalok vontatott ügyintézését. S a többi bohóc is hasonlóképpen szerepelt. Végig sikerült megőrizni emberi méltóságukat. Igazán nagyon nívós szövegeket adtak elő.

A nézőkből azonban, akik arra számítottak, hogy a bohócok hasra fognak esni, s azon ők majd jól mulatnak, nos, a nézőkből egy árva mosolyt se tudtak kifacsarni, sőt, a ruhatárban egy asszony állítólag így szólt a férjéhez előadás után:

— Ernő, te ma egész nap olyan méltóságteljes vagy, mint egy bohóc!

Dalmáth Ferenc

IMPORT HUMOR

AZ ELSŐ NYAKKENDŐ

– Nincs semmi értelme, de nagyon dekoratív!

(A „New Yorker"-ből)

– Mi az ottan?!!

(Ici Paris)

ERDÉSZLAK

(„Dikobraz", Prága)

FELVONULÁS AZ ÜTKÖZETBE

(Rohá

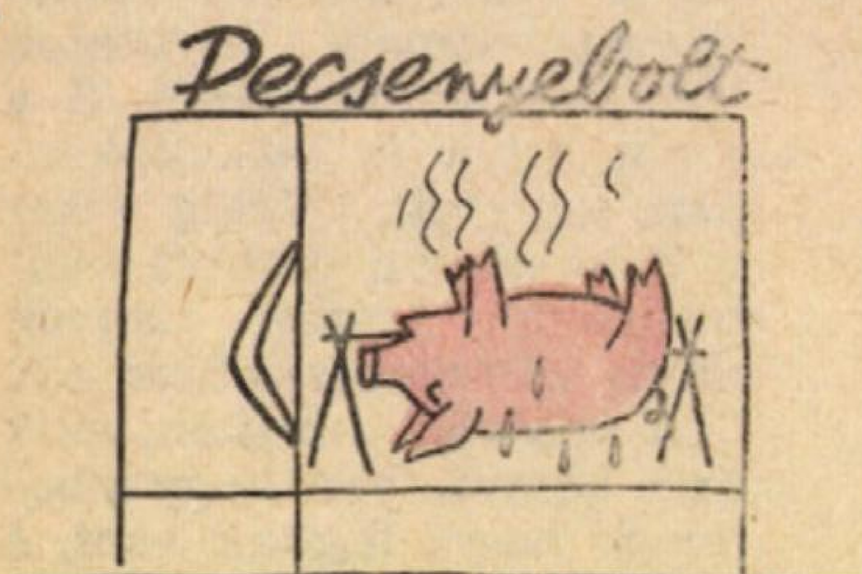
A kereskedelem fejlődése

Várnai György rajza

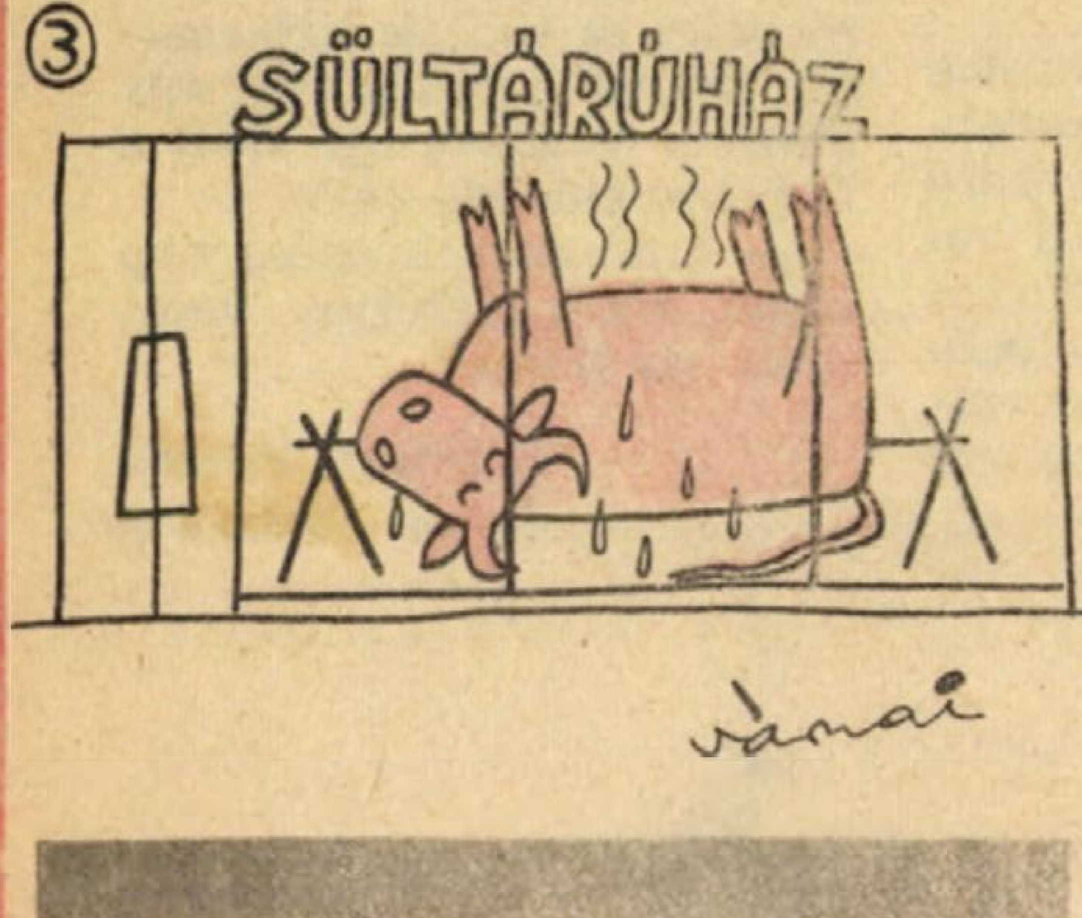
1

2

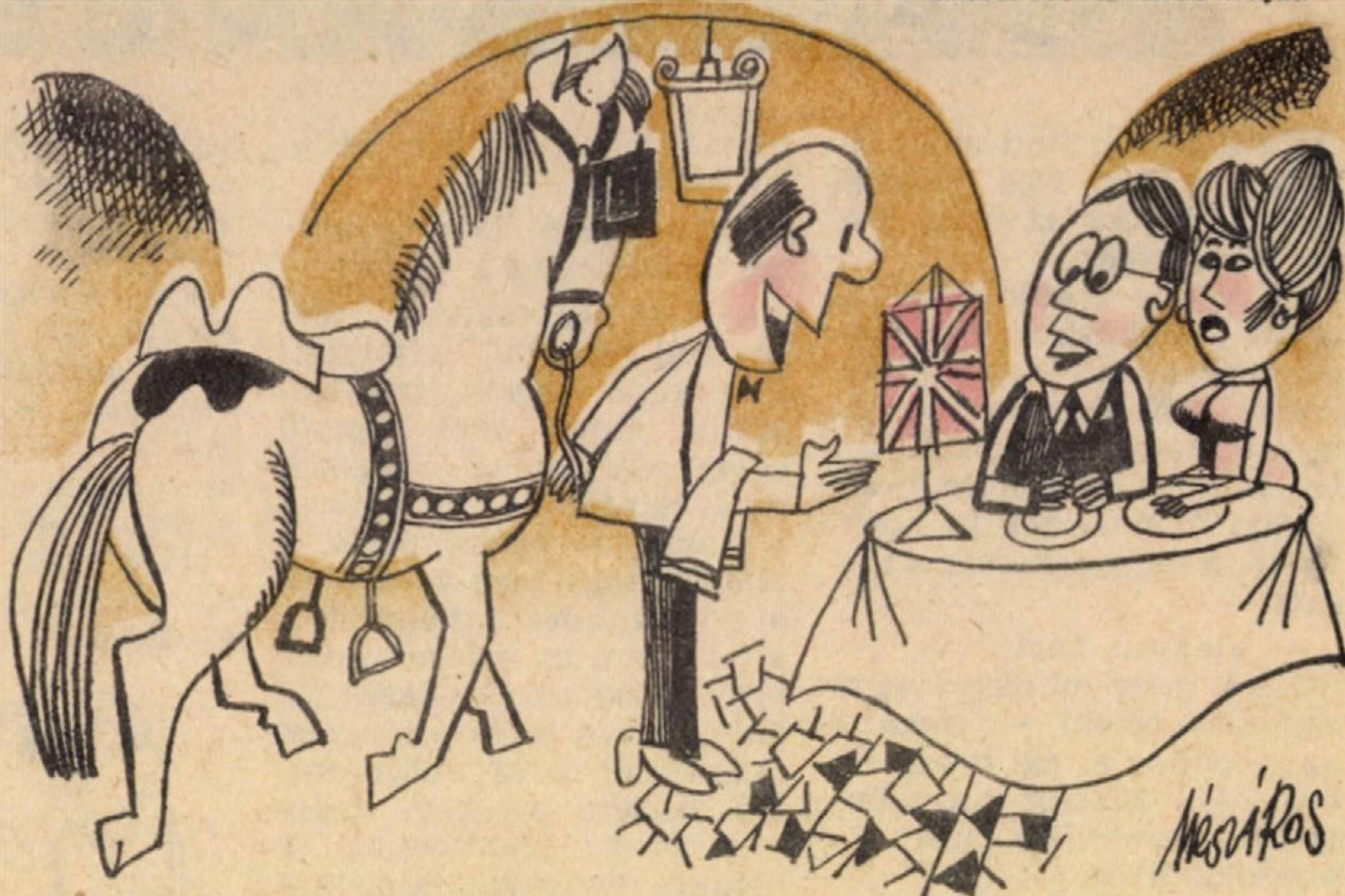

3

Abszolút magyaros ételromantika

Mészáros András rajza

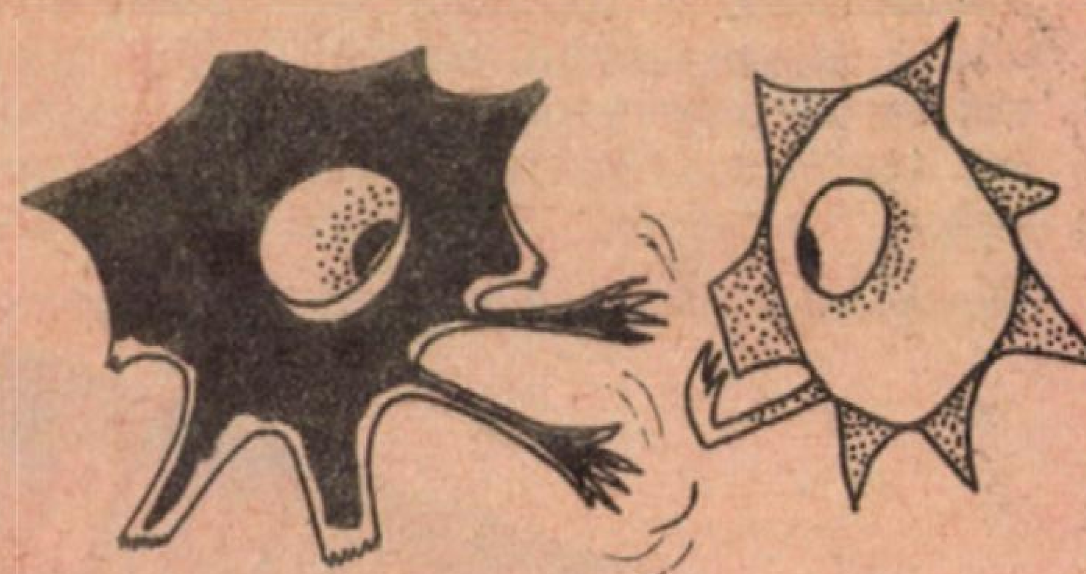
– Parancsolja, uram, saját kezűleg megpuhítani a húst?

KONFETTI HELYETT MADÁRELEDELT!

A Reuter-hírügynökség jelentése szerint egy angol püspök nyilvánosan arra kérte az esküvői vendégeket, hogy az ifjú párra ne konfettit szórjanak, mert az veszélyezteti a köztisztaságot. Inkább szórjanak rájuk madáreledelt, magot, zabpelyhet stb., mert azt a madarak megeszik, s az esküvő után rövidesen tiszta lesz az utca.

Vajon a kutyabarátok nem követelik majd, hogy ízletes csontokat dobáljanak az ifjú párra a vendégek!

Bacilusok egymásközt

– Képzeld micsoda remek nőt fektettem az ágyba! . . .

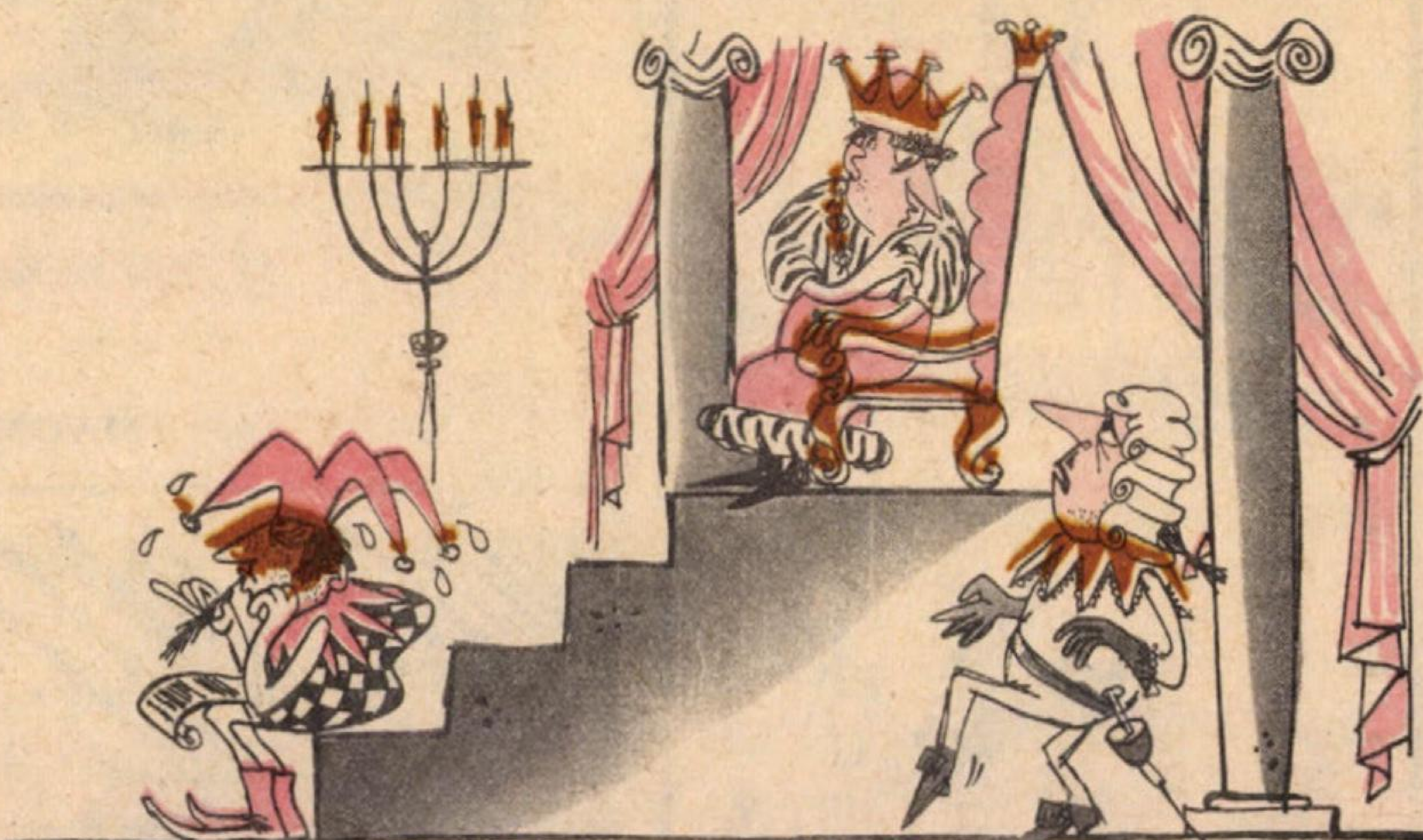
Szezon végi labdarúgó-sláger

– Kifordítom, befordítom,
Mégis bunda a bunda! . . .

Udvari bolond

Barát József rajza

– Pszt, ne zavarja, már a szilveszteri műsoron dolgozik . . .

Főszerkesztő: Tabi László – Szerkesztő: Földes György
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat – Felelős kiadó: Csollány Ferenc – Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14.
Tel.: 335–718. – Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343–100. *142–220 – 67.1366 – Kossuth Nyomda, Budapest
Árusítja a Magyar Posta
INDEX: 25504